

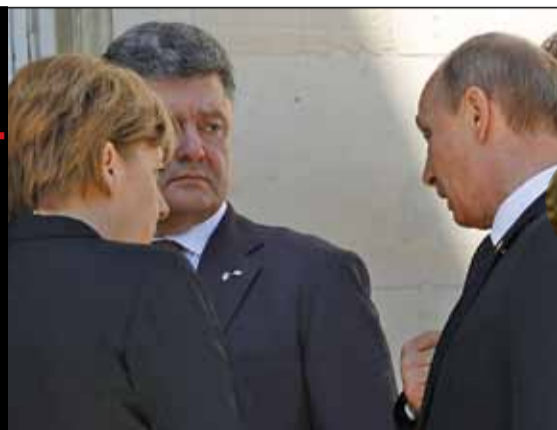

NOVA ГАЗЕТА

№23 (282) Червня 12, 2014, Нью-Йорк

№23 (282), June 12, 2014, New York

РЕТРОСПЕКЦІЯ

ГЛЯНУТИ АГРЕСОРОВІ У ВІЧІ:
ЗУСТРІЧІ В НОРМАНДІЇ

СТОР. 8

ВІДЛУННЯ ІСТОРІЇ

ДЕНЬ «D»: ДРУГИЙ ФРОНТ
У РЕАЛЬНОСТІ ТА ГОЛІВУДІ

СТОР. 9-11

У ГРОМАДІ

ВИПУСКНІ ВЕЧОРИ В ШКОЛАХ
УКРАЇНОЗНАВСТВА

СТОР. 17

ВІД ШТАТУ ДО ШТАТУ

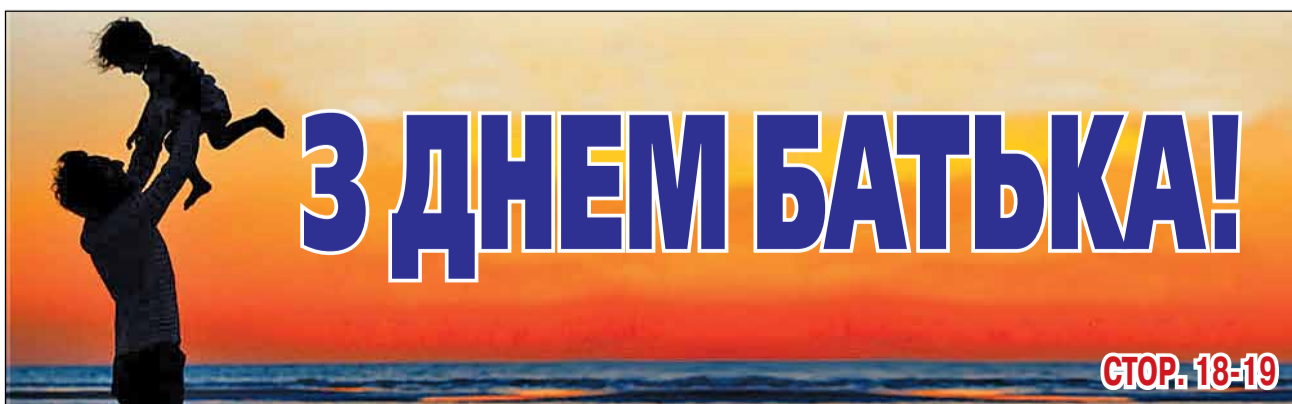
МІЙ ДІМ - МОЯ ФОРТЕЦЯ:
ВІД ВІГВАМУ ДО ІГЛУ

СТОР. 20-21

ПРИСЯГАЮ НА ВІРНІСТЬ УКРАЇНІ!

СТОР. 4-5

З ДНЕМ БАТЬКА!

СТОР. 18-19

Спілка Української Молоді запрошує українську громаду на

4-й щорічний фестиваль НАДІЯ Є!!!

4 – 6 ЛИПНЯ 2014

П'ятниця, 4 липня

лазерне шоу на головній сцені з
DJ Стасом – о 9 годині

Субота, 5 липня

пополудні

Конкурс українських народних танців
“Чи танцюєш гопака?” о 2 годині

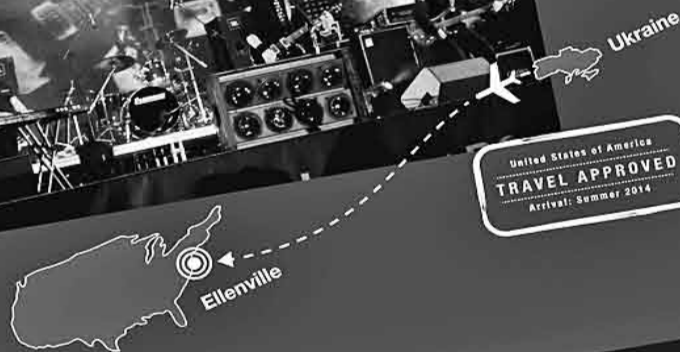
вечором

Концерту гурта: **Мотор Ролла**
з України, о 9 годині

Приєднуйтеся, щоб провести чудовий
час на Оселі СУМ в Елленвілі:

музика, забави, спорт
футбол, волейбол, теніс,
плавання в оновленому олімпійському
басейні, таборування та комфорт
нових душових кабін.

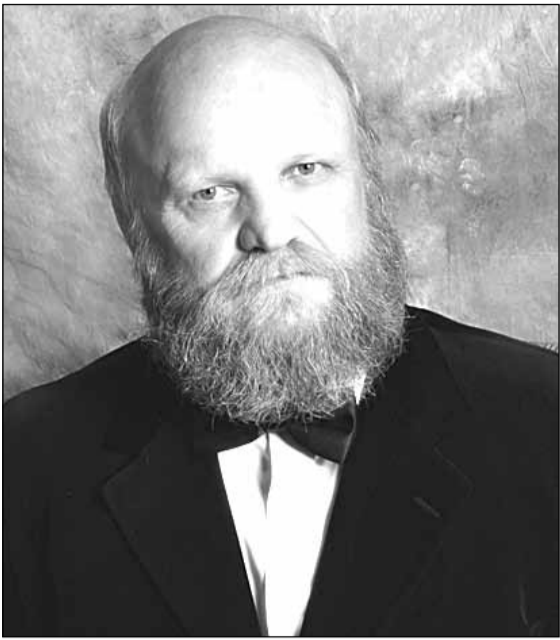
За додатковою інформацією відвідайте
sum.org/us-ellenville

Неділя, 6 липня

концерт хору
ДНПРО
з Едмонтону, Альберта, Канада - о 2
годині

Оселя СУМ 8853 Route 209 Ellenville, NY 845.647.7230

65 рядків від редактора

Доброго дня, шановні читачі!

Напередодні інавгурації 5-го президента новітньої України Петра Порошенка моральні авторитети нації, учасники ініціативи «Перше грудня» звернулися до українського народу із заявою, в якій, зокрема, наголошується: «Вибори Президента України, які відбулися 25 травня, мають історичну вагу. Наш народ захистив рідну державу, підтвердив її соборність та унітарність і схвалив європейський вибір. Обрання нового глави держави, на якого покладено виняткову відповідальність перед людьми, є лише першим кроком до перетворення країни.

Моральний обов'язок влади – невідкладно провести дострокові вибори Верховної Ради. У нинішньому складі парламенту досі присутні сили, які відображають трагічну добу зрад і корупції, а не очікування людей. Звертаємося до членів парламенту очистити сумління і, не ховаючись за політичну доцільність, схвалити рішення про невідкладні дострокові вибори. Люди вимагають нової політики. Обов'язок парламентарів змінити нинішню корупційну виборчу систему і дати можливість громадянам України проголосувати за відкритими демократичними списками.

Зміна парламенту повинна відобразити нову політичну реальність. Це – можливість відкрити шлях для нових політичних сил і нового покоління українського громадянства.

Нашу державу творить солідарний дух українських громадян. Нові парламентські вибори стануть провісником нового суспільного договору, який утвердить Україну наших надій.

Політики не мають права повторити старі помилки. Україна вимагає змін. Діймо негайно!».

Під цим зверненням стоять підписи таких шанованих в українському суспільстві і в усьому світі людей, як Любомир Гузар, Євген Сверстюк, Мирослав Попович, Іван Дзюба, Богдан Гаврилишин та ін. В їхніх словах – заклик негайно виправити страхітливий нонсенс: в парламенті країни, в якій перемогла Революція гідності, сидять і отримують від народу чимало платню зрадники, перевертні, перебіжчики, відверті українофоби на кшталт германів, єфремових, симоненків, чечетових, ківалових, колесніченків... Народ, який кров'ю заплатив за свою свободу, змушений і далі годувати всю цю нечисть, яку ніхто ніколи не обирав – вони прийшли до парламенту за закритими списками, до яких їхні кандидатури вносилися або за гроші, або за віддану службу злочинному режиму.

Революція гідності – це не тільки повстання проти Януковича. Це вибух народу з метою змінити всю систему. Поки ж що ознак демократизму цієї системи не видно. Більше того, перші призначення Петра Порошенка насторожують. Головою своєї адміністрації він призначив нікому невідомого Бориса Ложкіна, всі заслуги якого полягають у тому, що він вигідно продав медіа-активи Порошенка Курченку – бізунку Януковича, який також надував цюки й називав себе власником різноманітних холдингів. Ці хлопчики повилазили з приходом в Україну бандитського капіталізму. Вони зрозуміли, що можна на порожньому місці, нічого не виробляючи і нічого не маючи за душею, варити великі гроші. Так постали медіа-холдинги – аферистичні контори, в яких люди без честі й совісті експлуатували працю журналістів і набивали свої кишені (статки Ложкіна журнал «Фокус» оцінив в 126,4 мільйона доларів). Як правило, ці «холдингісти» не можуть без помилок написати диктант для п'ятого класу, а їхній журналістський «досвід» обмежується примітивними замітками в газеті «Вечерній Харків». Ось до таких «холдингістів» якраз і належить Борис Ложкін. Хіба за такі владні кадри вмирили герої Небесної сотні?

Отже, окрім негайних парламентських виборів, Україні вкрай потрібен дієвий механізм народного контролю за владними призначеннями й всіма діями влади. І, мабуть, недаремно люди на Майдані не хочуть остаточно демонтовувати свою інфраструктуру. Бо з відходом у небуття Майдану на зміну германам і львовчаним в Україну придуть ложкіни. Але ж хрін від редьки, як відомо, аж ніяк не солодший.

З пошаною до вас,
Валентин Лабунський –
головний редактор «Нової газети»

Після загарбання Росією Криму стало очевидним, що єдиний порятунок для України від подальшої російської агресії – членство в НАТО. Однак європейські мужі, побоюючись гніву Путіна, не поспішають нас туди запрошувати

ПРО НАС БЕЗ НАС

«Київ мусить орієнтуватися на статус нейтральної Австрії», «слід заспокоїти Путіна тим, що Україна ніколи не стане членом Євросоюзу», «треба домогтися фінляндизації України»... В цих закликах, які охоче переживає західне ТБ, нашій країні відведено роль мовчазної дитини, за яку все вирішуватимуть дорослі західні дяді.

Починаєш пояснювати, заперечувати, обурюватися. Аргументуєш, що Україна нині мусить діяти в принципово іншому контексті, ніж повоєнна Австрія з Фінляндією. Що зов'язує до активних захисних дій, до пошуків союзників там, де їх реально знайти. І найголовніше: вирішувати долю України з державою, яка безцеремонно анексувала в неї частину території, відповідає, може, правовому стандарту XVI століття, але точно не XXI. «Чому в українському уряді призначено міністрів – правих радикалів?» – зверхньо перебиває мене французький колега. В такі хвилини особливо чітко усвідомлюєш, наскільки ми зі Старою Європою живемо в різних часових категоріях.

В останні кілька місяців популярність експертів з українських питань розрослася до критичної кількості. Тільки й устигаєш зауважувати нових і нових людей, яких запрошують до участі в дискусіях. Більшість із них до України ніколи не їздила, але знає про нас усе. Що було, що є і що буде. Соціологи, політологи, аналітики із приватного консалтингу, викладачі та ще купа народу. Саме ці неофіти найчастіше стають споживачами, носіями й передавачами

міфології, яку поспіхом фабрикує Кремль в умовах воєнного часу. Ситуація на телебаченні віддзеркалює те, що відбувається у великій політиці. Москва активно просуває схему, за котрою майбутнє України обговорювалося б «напрямку між сильними світу цього», як казав у одній із передач промосковськи настроєний Жак Шапір. Себто без нас. Водночас у переговорах про угоду «Україна – ЄС» нав'язують російську участь. Одним із лоббістів такого підходу є Жан-П'єр Швенман, колишній міністр внутрішніх справ, а нині представник президента Франсуа Олланда при Путіні. Стратегема «Київ – зона впливу Москви» оновлюється на всіх рівнях. «Україна для Росії – це те саме, що Малі для Франції», – думав, що дотепно пожартував брюссельський кореспондент Liberation Жан Катремер. Порівняння можна було б вважати невдалим жартом, якби воно не було черговою маніпуляцією, що подорожує з одного ток-шоу до іншого.

Говорити про Україну стало модно. На телебаченні, по радіо, на конференціях... Тема, як для французького експертного середовища, відносно нова. Добір спікерів для західної аудиторії нерідко демонструє той давній страх перед поки що незрозумілою культурою та ідентичністю, що його колись записали на «підкірку» суспільної свідомості нащадки білої еміграції вкупі з червоними комісарями з Комінтерну. Страху напитується утілень. Попит забезпечує пропозицію.

«Неонацисти на Майдані», «фашисти в тимчасовому уряді»... Оскільки Україна як держава ніко-

ли професійно не працювала над формуванням власного іміджу, за цю справу охоче беруться наші сусіди. МЗС, щоправда, кілька останніх місяців тішить дотепними прес-релізами, але все це відповіді. Ініціатив – українських, переможних, виграшних – на рівні комунікації критично бракує.

Винятком із правила стало запрошення Петра Порошенка на урочистості з нагоди 70-річчя висадки союзників у Нормандії. Добра ідея, що народилася із дружньої дискусії активістів української громади Франції, знайшла своїх вправних виконавців. Не без допомоги французького філософа Бернара-Анрі Леві та інших прихильних до України інтелектуалів Франсуа Олланд погодився зламати стереотип, згідно з яким переможців у Другій світовій із боку держав колишнього СРСР завжди мала представляти лише Росія. Українська логіка, виражена в чітких обрахунках людських утрат пропорційно до кількості населення, цього разу перемогла. Наша держава – нехай із боями – помалу проривається до кола тих, хто довів своє право на світовій арені говорити від власного імені.

Зрозуміло, що самопроголошених «опікунів» України така ситуація не влаштує. У затятій інформаційній війні, яку Кремль не припинить, доки при владі перебуває Владімір Путін, матимемо ще не одну битву. Мусимо навчитися не тільки відповідати на чужі, недружні ініціативи, а й формувати свої інформаційні стратегії. На випередження.

Алла Лазарева
Париж

Трибуна

Прагнення до миру та соборності нашої держави домінує в усіх областях України.

Я глибоко вражений патріотизмом мешканців південних та східних українських областей – від Одещини до Харківщини.

Мир ще не настав, але вже сьогодні ми твердо можемо сказати, що важкі випробування об'єднали українську родину. Вони зміцнили нас як українську політичну націю, впевнену у своєму європейському виборі. Наш народ ніколи не був таким сильним, як тепер.

Але свобода не дається раз і назавжди. За неї треба постійно боротися. Мир, якого ми сподіваємося досягти найближчим часом, не буде тривалим, якщо ми належним

Ніякої узурпації влади! Європейська демократія для мене – найкращий спосіб державного правління, винайдений людством. Саме європейський досвід підказує нам, що значну частину повноважень вже зараз треба делегувати з центру місцевим органам влади. Реформа щодо децентралізації розпочнеться вже цього року змінами до Конституції.

Нові повноваження отримають новообрані місцеві Ради.

Але Україна була, є й буде унітарною державою. Марення про федерацію не має ґрунту в Україні. Важливою частиною суспільного запиту на повне перезавантаження влади є дострокові вибори парламенту. Давайте будемо відвертими – чинний склад цього шановного

Україна прийшла до кризи державності, є частка відповідальності кожного з нас. Хтось вважав нормою не сплачувати податки. Хтось розкошував за державний рахунок. Хтось голосував і мітингував за гроші. Хтось отримувал не заслужені пільги і нагороди. А всі разом руйнували фундамент суспільної довіри, засади права й суспільної організації.

Європейський вибір України – це серце нашого національного ідеалу. Це вибір, зроблений нашими предками і пророками. А що нам треба конкретно зробити, щоб жити вільно, жити безбідно, жити в мирі й безпеці? Це все написано в угоді про політичну асоціацію та зону вільної торгівлі з Євросоюзом. Ми разом докладали зусиль до цього документу.

ПЕТРО ПОРОШЕНКО: «ЙДУ В ПРЕЗИДЕНТИ, ЩОБ ЗМІЦНИТИ УКРАЇНУ»

Інавгураційна промова 5-го Президента новітньої незалежної України (скорочено)

Дорогі співвітчизники, від Львова до Донецька, від Чернігова до Севастополя!

Ми, українці, «живий вогник у сім'ї європейських народів і діяльні співробітники європейської цивілізаційної праці». Так казав Іван Франко. «Стояти ногами й серцем на Україні, свої голови держати в Європі», – заповідав Михайло Драгоманов.

Повернення України до свого природного, європейського стану було омріяне багатьма поколіннями. Диктатура, що панувала останніми роками в Україні, прагнула позбавити нас цієї перспективи – народ повстав. Переможна Революція гідності змінила не лише владу. Країна зробилася інакшою. Іншими стали люди. Настав час невідворотних позитивних змін. Щоб запровадити їх, нам необхідні в першу чергу мир, безпека та єдність. На заваді колосальних можливостей, які з падінням тиранії відкрилися для європейської модернізації України, стала справжня війна, спланована і розв'язана на українському Донбасі.

Досі багато хто думав, начебто Незалежність дісталася нам без жодних зусиль. Це – неправда! За нашу незалежність, самостійність боролися цілі покоління українських патріотів. За неї полягли герої Небесної сотні. За неї гинуть українські воїни та мирні громадяни. Прошу вшанувати хвилиною мовчання пам'ять всіх, хто поліг за волю й незалежність України.

Я йду на посаду Президента, щоб зберегти і зміцнити Україну. Забезпечити тривалий мир і гарантувати надійну безпеку. Знаю: мир – найголовніше, чого прагне сьогодні український народ. У глави держави – широкий вибір різноманітних інструментів для забезпечення територіальної цілісності України і мирного життя громадян. Повноважень і рішучості не забракне. Я не хочу війни. Я не прагну помсти. Хоча перед очима – великі жертви, принесені українським народом. Я прагну миру і доб'юся єдності України. Тому розпочинаю свою роботу з пропозиції мирного плану.

Наполегливо закликаю всіх, хто незаконно взяв до рук зброю, скласти її. У відповідь гарантую, по-перше, звільнення від кримінальної відповідальності тих, на чий руках немає крові українських воїнів та мирних людей. І тих, хто не причетний до фінансування тероризму. По-друге – контрольований коридор для російських найманців, які захочуть повернутися додому. По-третє, мирний діалог. Зрозуміло, що не зі «стрелками», «абверами», «бесами» чи іншою нечистю. Йдеться про діалог з мирними громадянами України. Навіть з тими, хто дотримується інших, ніж я, поглядів на майбутнє країни. Сьогодні окремо хочу звернутися до співвітчизників з Донеччини та Луганщини (виголошує звернення до мешканців Донбасу російською мовою).

Дискусії не підлягає питання про територіальну цілісність України. Щойно я присягнув «усіма своїми справами боронити суверенітет і незалежність України» і завжди буду вірний цій святій обітниці.

Кількість людей, з якими я мав честь поспілкуватися під час виборчої кампанії, перевищила мільйон. Україна – різноманітна, але вона сильна духом і духом єдина!

чином не зміцнимо нашу безпеку. Щоб мир став довготривалим, нам слід призвичаїтися до життя в умовах постійної бойової готовності. Ми повинні тримати порох сухим. Армія та її переозброєння зусиллями вітчизняного військово-промислового комплексу – це наш найголовніший пріоритет. Більше того, завантаження державними замовленнями підприємств ВПК дасть поштовх реіндустріалізації економіки. Хто шкодує коштів годувати свої збройні сили, той годувє чужу армію. А наша армія повинна стати справжньою елітою українства. Слово генерал має асоціюватися не зі словом «корупція», а зі словом «герой». Все, від чого залежить забезпечення стійкого миру та безпеки України, ми повинні зробити своїми силами. Найнадійніші наші союзники і найкращі гарантії миру – армія, флот, Нацгвардія та професійні спецслужби! Ніхто нас не захищатиме, доки ми не навчимося боронитися самі.

Я використаю свій дипломатичний досвід, щоб забезпечити підписання міжнародного договору, який прийшов би на заміну Будапештському меморандуму. Такий договір має надати прямі та надійні гарантії миру та безпеки – аж до військової підтримки в разі загрози територіальній цілісності. Будь-який агресор на кордоні України має згадати євангельську мудрість: хто з мечем прийде, той від меча і загине!

Громадяни України не зможуть відчувати блага миру та безпеки, доки ми не врегулюємо наші відносини з Росією. Росія окупувала Крим, який був, є і буде українським. Під час зустрічі в Нормандії я саме так і сказав Президенту Путіну: «Крим є українським». І крапка. Ні з ким не може бути компромісу в питаннях Криму, європейського вибору і державного устрою. А все інше повинно обговорюватися і вирішуватися за столом переговорів. Будь-які спроби зовнішнього і внутрішнього поневолення українців зустрічають і зустрінуть найрішучішу відсіч.

Ми хочемо бути вільними. А жити повному – це і означає жити вільно в умовах такої політичної системи, яка гарантує права та свободи людини і нації.

Хотів би наголосити на відданості ідеї парламентсько-президентської республіки.

зібрання не відповідає настроям суспільства. Бо воно суттєво змінилося у 2012 році. А жити по-новому означає не нехтувати волею народу.

Жити вільно – означає вільно користуватися рідною мовою. Керуватимуся статтею 10 Конституції. Вона визначає українську мову як єдину державну, але гарантує вільний розвиток російській та іншим мовам. Слово «праця», як і «мир», «зарплата», «пенсія», «стипендія» звучать однаково або дуже подібно, що українською, що російською.

Наявність роботи – це те, що дає людині можливість жити безбідно. Найбільше професійне задоволення я досі отримувал саме від створення нових робочих місць.

Що може втішати людину більше, як праця та гідна зарплата за неї?

Робочі місця мають організувати підприємці. А от справа глави держави – це забезпечення таких умов, коли ніхто і ніщо не заважає працювати. Держава цінуватиме вклад працівця та платника податків в економіку та соціальну сферу. Забезпечення людей працею та гідною платнею – це перша гарантія внутрішнього миру та національної безпеки.

Хоча управління економічними процесами належить до компетенції вільного ринку або уряду, Президент як гарант Конституції зобов'язаний забезпечити умови для інноваційної економіки та соціальної справедливості. Справедливий розподіл національного багатства – це нагальна вимога часу. Але перш ніж національне багатство ділити, його треба примножити. Україна має все необхідне, щоб забезпечити людям європейський добробут.

Ми вміємо і хочемо жити власною працею, здатні бути творчими та інноваційними.

Ми вже навіть вчимося не заздрити успіху сусіда чи колеги. Але ми й досі пасемо задніх.

Чому? Тому що на відміну від нас, країни європейської спільноти побудували економіку вільної конкуренції. Нових ідей, ділової ініціативи, наполегливої праці, постійного самовдосконалення. Так буде і в Україні. Але для цього треба знищити корупцію. Нам потрібен загальнонаціональний антикорупційний пакт між владою та народом. Суть його проста: чиновники не беруть, а люди – не дають.

Ми зможемо змінити країну, якщо не змінимо себе, своє ставлення до власного життя і до життя цілої держави. В тому, що

Тепер мрію втілити його в життя, а для цього нам треба якнайшвидше підписати економічну частину угоди. Моя ручка – вже в руках, і як тільки ЄС ухвалить відповідне рішення, підпис українського Президента миттєво з'явиться під цим доленосним документом. Ми маємо права зволікати з підписанням економічної частини угоди.

Те ж саме стосується і якнайшвидшого запровадження безвізового режиму для України з ЄС. Ми завершили перший етап і дуже швидко зможемо завершити другий, щоб вже з січня 2015 року українці мали можливість подорожувати без віз.

Угоду ж про асоціацію ми розглядаємо лише як перший крок до повноправного членства України в ЄС. Ніхто не має права вето на європейський вибір України. Визнати це – значить проводити політику миру та спокою в Україні.

Для реалізації наших амбітних планів нам потрібні не лише мир та єдність країни, але й консолідація всіх патріотичних, проукраїнських, проєвропейських сил. Маємо постійно тримати в пам'яті суворі уроки національно-визвольних змагань 17-х – 20-х років минулого століття. Тоді наші політики не змогли об'єднатися, спільно протистояти агресії. Володимир Винниченко боровся проти Михайла Грушевського, Симон Петлюра проти Павла Скоропадського, а Нестор Махно – проти всіх. Постійні чвари та конфлікти між видатними українцями призвели до втрати нашої державності. Висновки належить робити не лише з архівів столітньої давнини, але й з недавніх подій. Ми не сміємо повторити старі помилки і маємо забезпечити злагоджену роботу Президента, Верховної Ради та Кабміну. Настав час будувати нову велику країну. Сучасну, високотехнологічну, обороздатну, конкурентоспроможну. Врахуємо досвід країн, які з'явилися на політичній карті лише кілька десятиріч років тому, але стали лідерами, поставивши на розвиток інтелекту та новітніх технологій. Бо найцінніше – не гроші, не заводи та підприємства, а «людський капітал», який має Україна. Немає сумніву в тому, що ми здолаємо всі труднощі. Відстоїмо територіальну цілісність нашої держави, забезпечимо мир та спокій. Нас уже ніхто не оберне в рабів криміналу та бюрократії, в прислужників колоніальної влади.

Нас підтримує цілий світ. За останні три дні мав можливість пересвідчитися в цьому.

Навколо ідеї незалежності, свободи, гідності, правової держави, європейської інтеграції об'єдналася вся Україна і все світове українство. Народ своє вагоме слова сказав під час революційних подій, під час спротиву агресії, під час виборів. Тепер черга – за нами, за владою.

Простягаю руку миру всім, хто подав голос за мене, і тим, хто не голосував. Всім, хто допоможе встановити мир, порядок і спокій в Україні. І всім, хто вірить у європейську майбутність України. Ми, народ, що був одірваний від своєї великої Батьківщини – Європи, повертаємо до неї. Остаточний і безповоротний. Мир нам! Нехай нас благословить Господь! Слава Україні!

ТОЧКА ВІДЛІКУ

Урочисте засідання в парламенті розпочалося з гімну України у виконанні Національного заслуженого академічного українського народного хору України ім. Григорія Верьовки. Після цього голова Центральної виборчої комісії Михайло Охендовський оголосив офіційні результати виборів Президента України.

Голова Конституційного суду України Юрій Баулін привів новообраного Президента до присяги Українському народові, яку Петро Порошенко виголосив, поклавши руку на Конституцію України та Пересопницьке Євангеліє.

Петру Порошенко вручили символи президентської влади – знак Президента України, печатку Президента України та булаву Президента України, а також посвідчення Президента України.

На інавгурації були присутні усі попередні Президенти України, за винятком Віктора Януковича, злочинний режим якого повалила Революція гідності. На урочисту церемонію вступу П.Порошенка на посаду Президента України прибули численні закордонні делегації, глави держав та урядів, серед яких віце-президент США Джо Байден, прем'єр-міністр Канади Стівен Гарпер, президент Республіки Польща Броніслав Коморовський, федеральний президент Швейцарської конфедерації, діючий голова ОБСЄ Дідьє Буркхальтер, президент Федеративної Республіки Німеччини Йоахим Гаук, федеральний президент Австрійської Республіки Гайнц Фішер, президент Литовської Республіки Даля Грибаускайте та багато інших. Були присутні також керівники Євросоюзу: генеральний секретар Ради Європи Турбйорн Ягланд, президент Ради Європи Герман Ван Ромпей, а також представники іноземних делегацій, дипломатичного корпусу, духовенства та громадськості.

Президент України Петро Порошенко прийняв командування Збройними Силами України. На Софійській площі Києва начальник Генерального штабу – головнокомандувач Збройних Сил України Михайло Кучин відрапортував Верховному Головнокомандувачу Збройних Сил України Петру Порошенку, а потім представив главі держави командувачів видів ЗСУ.

П.Порошенко прийняв рапорт начальника почесної варти та в супроводі начальника Генерального штабу ЗСУ обійшов стрій воїнів почесної варти трьох видів Збройних сил України.

Після церемонії підняття Державного прапора України і штандарта Президента України почесна варта промарширувала перед главою держави урочистим маршем.

Указ Президента України про прийняття на себе повноважень Верховного Головнокомандувача Збройних сил України Петро

Порошенко підписав під час церемонії інавгурації у Верховній Раді України.

По завершенні церемонії Петро Порошенко взяв участь у Подячному молебні в Софійському соборі Національного заповідника «Софія Київська». Після цього відбулася його зустріч з главами іноземних делегацій та акредитованим в Україні дипломатичним корпусом.

Президент України висловив щиру подяку керівництву та представникам США та Європейського Союзу, які підтримали Україну у її прагненні свободи, справедливості та європейських цінностей.

За словами Петра Порошенка, Україна стверджуватиметься як європейська держава. «Для мене є ще одна європейська цінність – це солідарність. Україна як повітря потребує солідарності, і ми дякуємо вам за ту підтримку».

Петро Порошенко присягає на Пересопницькому Євангеліє та Конституції України служити українському народові

ДАЙ ЙОМУ І ВСІМ НАМ, БОЖЕ!

7 червня у Верховній Раді України відбулася церемонія інавгурації Президента України Петра Порошенка

Новообраний Президент приймає на Софійському майдані в Києві повноваження Верховного головнокомандувача Збройних Сил України

ку, яку світ надав українцям у боротьбі за незалежність. Асоціація з ЄС, глибока та всеосяжна зона вільної торгівлі Україна-ЄС, безвізовий режим з Європейським Союзом – це мій мандат від виборців. Повноцінна економічна інтеграція та політична асоціація з ЄС – це вже не мрії, а порядок денний на найближчі роки», – зазначив він.

Президент запевнив, що готовий підписати угоду про асоціацію з ЄС, як тільки Брюссель ухвалить відповідне рішення. «Ми маємо це зробити не пізніше 27 червня цього року», – наголосив він.

П.Порошенко зазначив, що модернізація на основі європейських стандартів стане ключем до успіху України, який дозволить вирішити багато питань. «Світ сьогодні – з Україною. Україна – це момент істини, який

боротися, змінюватися. Правда і Бог – на боці України, а значить і підтримка світу», – наголосив глава Української держави.

Отже, інавгурація 5-го Президента новітньої України відбулася. Вона була по-справжньому урочистою й щемною. Новітня Україна набирає нових традицій, і президентська інавгурація з неодмінною присягою на Пересопницькому Євангеліє – одна з них.

Інавгурація Президента – церемонія не тільки для самого Президента, це вагомий чинник внутрішнього та міжнародного іміджу України, тому що інавгурація є наділення народом лідера нації державотворчою

ролю. Тоді Джордж Вашингтон у будівлі, де засідав Конгрес, тримаючи руку на Біблії, склав присягу, яку й дотепер повторюють усі американські президенти.

Утім, не всі лідери держав прагнуть вразити світ масштабами урочистостей на відзначення початку свого президентства. У Європі інавгурація глав держав проходить значно скромніше. Зокрема, церемонія інавгурації французького Президента Франсуа Олланда 15 травня 2012 року в Єлисейському палаці була підкреслено нечисленною. На неї запросили лише близько 30 особистих гостей – відсутні були не лише знаменитості, а навіть і члени родини.

Утім, головне – не церемонія. Пишні урочистості доречні там, де все добре. А в країні, яку хочуть знищити, де вбивають людей, де точиться війна, народ чекає реальних дій, реальної політики. Тож попереду в Петра Порошенка дуже багато роботи. Підтримаймо ж його й помолімося Господу, аби благословив, аби допоміг, аби захистив нас своєю святою рукою від зовнішніх ворогів і власної зажадливості, владолюбства, чварів, міжусобиць і всіх інших негараздів, які ось вже третє десятиліття поспіль не дають Україні можливості вийти на битий шлях, яким віками йдуть країни вільного світу.

Хома Мусієнко
Спеціально
для «Нової газети»

Петро Порошенко з дружиною Мариною та молодшим сином Михайлом на урочистому прийнятті з нагоди інавгурації в Мистецькому арсеналі

дає відповідь на багато запитань. Україна – це точка опори і точка упору, яка може змінити світ на краще. Україна – це знак віри за свободу та демократію. Заради цього вона готова працювати,

енергією, через інавгурацію можна дуже багато сказати про країну, її культуру й політику.

Найдавніша ж традиція церемонії інавгурації президента – в США. Вперше вона відбула-

В УКРАЇНІ

ПЕРЕГОВОРИ
ПЕТРА ПОРОШЕНКА
З ДЖО БАЙДЕНОМ

Президент України Петро Порошенко на зустрічі з віце-президентом США Джо Байденом, яка відбулася 7 червня, подякував за підтримку і заявив, що Україна «йтиме шляхом демократії та євроінтеграції». Про це йдеться в повідомленні на сайті глави держави.

«Ми отримуємо нову країну, яка буде вільною, демократичною та європейською», – зазначив Порошенко на зустрічі з Байденом.

Український президент також заявив, що Україна буде надійним партнером на міжнародній арені. «Ми рішучі в тому, аби розпочати нашу роботу спочатку в побудові мирної та процвітаючої країни», – цитує Порошенко його прес-служба.

Віце-президент США в свою чергу зазначив, що американське керівництво цілком і повністю підтримує ініціативи, викладені в інавгураційній промові президента України.

МІНІСТРОМ
ЗАКОРДОННИХ СПРАВ
УКРАЇНИ МОЖЕ СТАТИ
ПОСОЛ У НІМЕЧЧИНІ

Міністром закордонних справ України може стати нинішній посол України в Німеччині Павло Клімкін. Як повідомляють джерела в оточенні Петра Порошенка, П.Клімкін на сьогодні є фаворитом серед кандидатур, які розглядає новообраний президент на цю посаду.

Павло Клімкін народився 25 грудня 1967 року в Курську (Російська Федерація). У 1991 році він закінчив Московський фізико-технічний інститут, факультет аерофізики та космічних досліджень. На дипломатичну роботу перейшов після двох років праці в Інституті елетрозварювання імені Патона АН України. Працював аташе, другим секретарем департаменту військового контролю та роззброєння МЗС України. У 1997-2000 роках – третій, другий секретар посольства України в Німеччині. Потім працював в апараті МЗС,

радником-посланником посольства України у Великій Британії, директором департаменту ЄС МЗС України, заступником міністра закордонних справ України. З 22 червня 2012 року й дотепер – Надзвичайний і Повноважний посол України в Німеччині.

НОВИЙ ГОЛОВА
АДМІНІСТРАЦІЇ
ПРЕЗИДЕНТА –
БОРИС ЛОЖКІН

Новообраний Президент України Петро Порошенко призначив главою своєї адміністрації Бориса Ложкіна. Відповідний указ оприлюднено на сайті президента. Іншим указом від виконання обов'язків глави АП звільнено Сергія Пашинського.

Крім того Порошенко призначив Геннадія Зубка першим заступником голови адміністрації президента, а Олега Рафальського – заступником голови адміністрації президента.

Б.Ложкін був бізнес-партнером Порошенка, коли вони разом придбали компанію КР-Media (журнал і сайт «Кореспондент», портал Bigmir) в американського підприємця Джеда Сандена. Окрім того, Порошенко передавав Ложкіну в управління свої радіостанції. Тоді Ложкін продав медіа-активи за завищеною ціною олігарху Сергію Курченку, наближеному до сім'ї экс-президента Віктора Януковича.

Борис Ложкін народився 23 жовтня 1971 року в місті Харкові. Згідно з інформацією з відкритих джерел, він закінчив Харківський державний педагогічний інститут за спеціальністю «російська мова та література», а також Міжнародний інститут гуманізації та розвитку освіти (США) за фахом «менеджер вищої ланки управління». Свій трудовий шлях Ложкін розпочав у медіагалузі як позаштатний журналіст в газеті «Вечірній Харків». У 2013 році журнал «Фокус» оцінив статки Бориса Ложкіна в \$ 126,4 мільйона (101 місце рейтингу «200 найбагатших людей України»).

ПРЕС-СЕКРЕТАРЕМ
П.ПОРОШЕНКА
СТАВ ЖУРНАЛІСТ
«5-ГО КАНАЛУ»

10 червня Президент України Петро Порошенко призначив журналіста «5-го каналу» Святослава Цеголка своїм прес-секретарем. Сам С. Цеголка сприйняв як виклик своє призначення на цю посаду. Про це він написав на своїй Facebook-сторінці.

«Ніколи не думав раніше, що працюватиму прес-секретарем президента. Зрештою, я так само ніколи не уявляв, що моя країна захищатиметься від військової агресії. Ніколи не кажи ніколи», –

зазначив Цеголка. «Тому прийняв пропозицію президента як виклик. Хочу й надалі допомагати Україні. Думаю, на новій роботі зможу навіть більше», – додав він.

«Свою місію бачу в підтриманні максимальної відкритості й прозорості роботи президента. Думаю, працювати з Петром Порошенком буде легко. Адже він має дружні стосунки з багатьма журналістами, не втікає від них і добре говорить. В тому числі англійською», – підкреслив Цеголка.

У ДОНБАСІ
СТАНЕ СПОКІННО?

Для недопущення нових жертв в районі проведення антитерористичної операції (АТО) президент України Петро Порошенко доручив керівникам силових відомств створити всі необхідні умови для мирного населення, яке хоче виїхати із зони АТО. Як повідомляє прес-служба глави держави, під час зустрічі з керівниками СБУ, МВС, Міноборони та Державної служби з надзвичайних ситуацій Порошенко також доручив уряду взяти на себе організацію перевезення людей і заходи щодо медичного обслуговування, а також розгорнути мережу мобільних пунктів для забезпечення мирного населення питною водою, харчуванням та медикаментами.

Тим часом, в.о. міністра оборони України Михайло Коваль заявив, що нині на сході України йде процес припинення збройного протистояння. «Зараз йде процес припинення збройного протистояння на сході країни, і президент України – верховний головнокомандувач Збройних Сил України Петро Порошенко розробляє практичні заходи, які вселяють велику надію, що в найкоротші терміни будуть прийняті мудрі рішення, і жителі сходу України житимуть у мирі», – сказав він.

МОСКВА ЗНОВУ
ПОГРОЖУЄ СКАСУВАТИ
ВІЛЬНУ ТОРГІВЛЮ
З УКРАЇНОЮ

У вівторок, 10 червня, за підсумками тристоронньої зустрічі Польща-Німеччина-Росія на рівні міністрів закордонних справ, яка відбулася в Санкт-Петербурзі, російський міністр Сергій Лавров розповів про заходи впливу на Україну в разі підписання нею угоди про асоціацію.

Єдиним питанням порядку денного зустрічі була ситуація в Україні, хоча українська сторона не бра-

ла участі в дискусії. Серед іншого, обговорювалася можливість введення санкцій – як з боку ЄС, так і з боку Росії. По завершенню переговорів Лавров заявив, що Росія не розглядає можливості введення санкцій проти Києва. Між тим, подальші його заяви свідчать про протилежне – Росія все ж готує заходи впливу на Україну. В разі підписання угоди про асоціацію з ЄС Росія «повернеться до нормально-го торговельного режиму найбільшого сприяння», заявив міністр.

Термін «режим найбільшого сприяння» діє в рамках Світової організації торгівлі (СОТ), а також зафіксований у договірній базі між Україною та Росією. Він означає скасування нині діючого режиму вільної торгівлі між країнами – тобто, на Україну поширюватимуться ті ж захисні митні ставки, як і на всі інші країни-учасниці СОТ.

УКРАЇНОЮ ВОЛОДІЛА
ЗГРЯЯ ГАНГСТЕРІВ

Перед новим президентом України стоять непрості завдання, вважає чеський президент Мілош Земан. Про це він заявив 9 червня під час зустрічі зі студентами у місті Ліберець.

Як повідомляють чеські ЗМІ, у виступі він наголосив, що Україною досі «володіли різні групи гангстерів, які збагачувалися завдяки низці сумнівних операцій, з просвердленням газопроводів включно». Діяли й групи, «які не соромились найманіх убивць», адже це був «звичайний метод спілкування між тамтешніми політиками», – сказав Земан.

На його думку, найбільшою небезпекою для України нині є «загроза економічного банкрутства, громадянської війни та російського вторгнення», а тому Петра Порошенка, зазначив президент Чехії, «чекають нелегкі часи».

Як вважає Земан, «єдиний шлях, який може заспокоїти ситуацію в Україні, – це децентралізація», надання регіонам більшої самоврядності. Потрібно також бути уважним у діалозі з російським президентом Володимиром Путіним, наголосив Мілош Земан і порівняв останнього з шахістом. «Якщо ви припуститесь помилки, будьте певні, він її використає. А тому рецепт простий: не робіть зайвих помилок», – додав Мілош Земан.

ШАХРАЙСТВО
З АМЕРИКАНСЬКИМИ
СУХИМИ ПАЙКАМИ

Матеріали за фактом продажу сухих пайків, які США передали українському війську, пере-

дадуть до військової прокуратури. Про це повідомили в прес-службі МВС України з посиланням на начальника департаменту державної служби боротьби з економічною злочинністю Василя Пісного.

За його словами, днями правоохоронці, отримавши оперативну інформацію, провели закупівлю 45 комплектів американських сухих пайків, призначених для Міністерства оборони України на підставі угоди між урядами України та США. Продавця затримали, пайки вилучили. Під час допиту чоловік повідомив, що із військовиком, який збував пайки, він тримав зв'язок по мобільному телефону. Наразі особу продавця уже встановлено. Ним виявився начальник продовольчого складу однієї із військових частин.

Правоохоронці за цим фактом відкрили кримінальне провадження за статтею 198 Кримінального кодексу України (придбання, отримання, зберігання чи збут майна, одержаного злочинним шляхом). Слідчі дії тривають.

Як повідомлялося, координатор групи «Інформаційний опір» Дмитро Тимчук повідомив, що замість обіцяних американських сухпайків бійців в зоні АТО на Донбасі годують «вітчизняними» сухарями, а американські сухі пайки тим часом продають через інтернет.

ДО ЛЬОВА
ПРИВЕЗЛИ ПОРАНЕНИХ
ВІЙСЬКОВИКІВ

20 поранених під час антитерористичної операції в Слов'янську військовиків перевезли до військового шпиталю на околиці Львова. Це офіцери й військовики запасу, які були мобілізовані з різних регіонів України.

В основному чоловіки отримали вогнепальні і осколкові поранення, переважно травмовані ноги й руки. Двом військовим довелося ампутувати ноги. За словами головного хірурга військового шпиталю Івана Богдана, всі поранені перебувають у задовільному стані.

Один із потерпілих, 21-річний мешканець з центрального регіону України, розповів, що він два місяці перебував у Слов'янську. «Там війна, там стріляють і вбивають. Ніхто там не бавиться, просто вбивають по-справжньому. Нічого там доброго немає. Я був поранений у дві ноги й руку 3 червня, це осколкове поранення. Зараз очікую на операцію. Щоб на сході військову ситуацію зупинити, передусім потрібно закрити кордон з Росією. Мої рідні радіють, що я живий залишився. Просив не приїжджати, бо це 700 кілометрів від Львова», – розповів молодий чоловік, який просив не називати імені.

За повідомленнями українських видань та інформаційних агенцій

В АМЕРИЦІ

ДЖОН КЕРРІ ВІРИТЬ
У ШВИДКИЙ ПРОГРЕС
В УКРАЇНІ

Держсекретар США Джон Керрі переконаний, що наступні кілька днів будуть переломними для початку врегулювання кризи в Україні. Про це він заявив в день інавгурації Петра Порошенка на посаду Президента України, додавши, що сподівається на прорив, який завершить кризу в Україні, що дасть Вашингтону можливість не запроваджувати нові санкції проти Росії.

«Я сподіваюся, що в наступні кілька днів ми побачимо кроки, спрямовані на зменшення напруженості. Я переконаний, що є шлях у майбутнє. Ми очікуємо на сприяння Росії, і сподіваємося, що вона не нарівняється на більш серйозні санкції», – заявив Джон Керрі.

Державний секретар США також говорив про можливість припинення вогню на Донбасі, ймовірність впливу Росії на складання зброї сепаратистами й звільнення ними захоплених будівель.

ДЖО ЛІБЕРМАН:
«САНКЦІЇ ПРОТИ ПУТІНА
СЛАБКІ, КИЄВУ СЛІД
ДОПОМОГТИ ЗБРОЄЮ»

Джо Ліберман, відомий американський політик і колишній сенатор, заявляє, що досі ухвалені санкції США та Європейського Союзу проти Росії слабкі. Про це він заявив 10 червня в інтерв'ю популярному чеському щоденнику Lidove noviny.

Українське військо звернулося по допомогу, «ми ж йому надаємо сухі пайки чи окуляри для нічного бачення», зазначив Джо Ліберман, а «мали б дати зброю, щоб армія могла захищатися».

На думку американського політика, у світлі останніх подій в Україні потрібно говорити «про нову загрозу європейській безпеці», тому що як в Америці, так і в Європі утвердилось помилкове відчуття безпеки. Та «раптом з'явився російський націоналіст Путін, який знову загрожує миру в Європі», зрештою, й «на виборах до Європейського парламенту повернувся націоналізм», каже Джо Ліберман.

«Ми справді живемо в новій стратегічній реальності, я знаю, ким є Путін і як далеко він заїде. У нього

висока думка про себе, це колишній агент КГБ. Він і до своїх людей дуже репресивний», – наголосив Джо Ліберман.

МАДЛЕН ОЛБРАЙТ
ПОРІВНЯЛА
РЕВОЛЮЦІЮ ГІДНОСТІ
З «ОКСАМИТОВОЮ
РЕВОЛЮЦІЄЮ» В ЧЕХІЇ

Колішній державний секретар США Мадлен Олбрайт, яка народилася в Празі в родині чеського дипломата Йозефа Корбеля, вважає, що події періоду Євромайдану в Україні схожі на ті, що відбулися в Празі під час «Оксамитової революції» 1989 року. Про це колишній держсекретар сказала 10 червня під час візиту до чеської столиці, де вона брала участь у конференції з нагоди 25-ліття падіння «залізної завіси».

На думку Олбрайт, «Майдан не відрізняється від того, що діялось на Вацлавській площі». Водночас Мадлен Олбрайт додала, що велика кількість людей на площах – це ще не запорука успіху. «Була також Тяньаньмень, про яку ми згадували 4 червня. Візьмімо всіх тих людей на площі Вікторії в Гонконгу та інших місцях. Питанням є, і на нього тяжко відповісти, як із тих площ, якою є площа Тахрір в Каїрі, Вацлавська у Празі, дістатись до влади? Це є та найважча частина», – додала Мадлен Олбрайт і наголосила, що демократія – «це не подія, не ситуація, це процес».

ВІКТОРІЯ НУЛАНД:
«США НЕ ФІНАНСУВАЛИ
КИЇВСЬКИЙ МАЙДАН»

США ніколи не фінансували акції протесту в Україні і відкидають будь-які спекуляції на цю тему. Про це під час візиту до Києва на інавгурацію новообраного президента України Петра Порошенка заявила офіційний уповноважений Державного департаменту США у справах Європи та Євразії Вікторія Нуланд.

«Урядова фінансова підтримка США Майдану дорівнювала нулю», – наголосила вона у відповідь на прохання прокоментувати повідомлення в деяких російських засобах інформації, нібито гроші, виділені США на підтримку України в роки незалежності, йшли на масові акції протесту.

«Так, США підтримували Україну з 1991 року, і загальна сума цієї підтримки становить майже 5 мільярдів доларів. Це – підтримка на всіх напрямках: від ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи до соціальних обмінів, економічної допомоги, програм підтримки вільних і чесних виборів, антикорупційних зусиль, енергетичного розвитку», – повідомила В.Нуланд і додала, що протягом того самого періоду США витратили щонайменше 18 мільяр-

дів доларів на підтримку тих самих напрямків у Російській Федерації. В.Нуланд також повідомила, що США виділять Україні 48 мільйонів доларів додаткової допомоги для посилення обороноздатності країни, економічної стабілізації, енергетичної безпеки та проведення конституційної реформи.

ДЕРЖДЕП: БОЙОВИКИ
В ІРАКУ Є ЗАГРОЗОЮ
ДЛЯ ЦІЛОГО РЕГІОНУ

Пов'язані з «Аль-Каїдою» бойовики, які захопили друге за величиною місто Іраку Мосул, становлять загрозу для цілого регіону. За словами речниці американського Держдепартаменту Джен Псакі, ситуація «надзвичайно серйозна». Вона наголосила, що Вашингтон підтримує «сильну скоординовану відповідь на цю агресію».

Раніше стало відомо, що бойовики з ісламського угруповання «Ісламська держава Іраку й Леванту» взяли під контроль Мосул. За даними очільника провінції Нінава, адміністративним центром якої є Мосул, це сталося після того, як бойовики відтіснили зі своїх позицій поліцію та іракських військових.

За даними місцевої влади, десятки озброєних ісламістів штурмували урядові будівлі, зайняли поліцейські відділки й звільнили з в'язниць деякого з раніше засуджених.

З огляду на події в Мосулі, прем'єр-міністр Іраку Нурі аль-Малікі закликав парламент оголосити у країні надзвичайний стан.

БАРАК ОБАМА
ВИЗНАВ СВОЮ
НЕСПРОМОЖНІСТЬ
ПРОТИСТОЯТИ
ЗБРОЯРСЬКОМУ ЛОББІ

Президент США Барак Обама висловив 10 червня глибоке розчарування в зв'язку з неспроможністю офіційного Вашингтона вдатися до бодай якихось заходів, аби обмежити обіг стрілецької зброї.

Американському суспільству, за словами Обами, пора зробити переоцінку цінностей – для всіх вже стало нормою насилля в країні, випадки якого фіксуються ледь не щодня. «Іншого такого місця на земній кулі немає», – з гіркою в голосі сказав президент, коментуючи чергову трагедію, внаслідок якої загинув школяр середньої школи в штаті Орегон.

Обама підкреслив, що доки в свідомості суспільства не настануть зміни, зброярське лоббі домінуватиме в Конгресі США. Президент з сумом констатував, що нині через Конгрес неможливо провести навіть незначні обмеження з цього питання, «і нам усім має бути соромно за це».

Як відомо, на початку 2013 року Обама намагався переконати конгресменів в необхідності введення обмежень на продаж зброї, але ця спроба зазнала поразки, оскільки зброярське лоббі, представлене Національною стрілецькою організацією, від якої залежить фінансування виборчих кампаній

конгресменів, через тиск і погрози припинити фінансування добилось блокування будь-яких ініціатив, що обмежують продаж зброї в США.

НЬЮ-ЙОРКСЬКА
ВЛАДА ВИПЛАТИТЬ
ГРОШОВІ КОМПЕНСАЦІЇ
УЧАСНИКАМ РУХУ
«ОКУПУЙ ВОЛ-СТРІТ»

Влада Нью-Йорка зголосилася виплатити 14 учасникам антикорпоративного руху «Окупуй Вол-Стріт» 583 тисячі доларів, аби врегулювати обвинувачення в тому, що поліція міста незаконно їх заарештувала. Про це 10 червня заявили адвокати юридичного офісу Stecklow Cohen & Thompson, які представляли інтереси маніфестантів.

Активісти стверджували, що в березні 2012 року гуляли Мангетеном, коли до них раптом підійшли поліцейські. Вони наказали їм розійтися, однак виконати цей наказ учасники «Окупуй Вол-Стріт» не змогли, оскільки поліція оточила їх і не давала пройти. У підсумку маніфестантів затримали за невиконання розпоряджень поліції.

Влада Нью-Йорка заперечувала, що мав місце незаконний арешт. Наразі вони ніяк не прокоментували заяву адвокатів, за словами яких дана компенсація стала найбільшою з тих, що були пов'язані зі справами в період активності руху «Окупуй Вол-стріт», що прокотився десятками міст і містечок США як протест проти хижого капіталізму, коли одні мають все, а інші – нічого.

АЛЬБЕРТ ГОР НЕ ВВАЖАЄ
ЕДВАРДА СНОУДЕНА
ЗРАДНИКОМ

Колішній віце-президент США Альберт Гор не вважає зрадником Едварда Сноудена, який

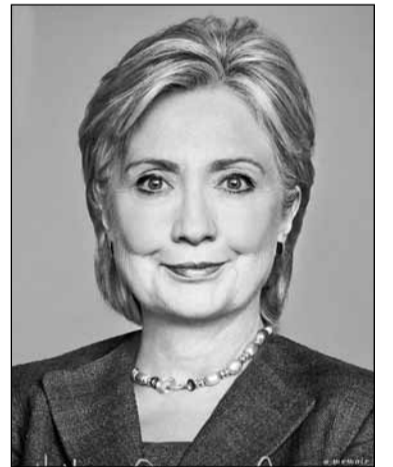
передав ЗМІ дані про тотальне підслуховування спецслужбами розмов як пересічних громадян, так і лідерів інших країн. Про це він заявив 10 червня, виступаючи на науково-технологічній конференції в Нешвілі (штат Теннесі).

За словами Гора, якщо вибирати між двома визначеннями зрадник-герой, то він меншою мірою схиляється до того, щоб вважати Е.Сноудена зрадником. «Очевидно, що він порушив законодавство, і це недобре. Однак, зробивши це, він висвітлив більш серйозні порушення законів, в тому числі й Конституції США. І цим приніс неоціненну користь усьому американському суспільству, оскільки нам необхідно знати, як далеко зайшли ті, хто прагне за всіма стежити і всіх підслуховувати, часто ігноруючи існуючі закони й приписи», – сказав А. Гор.

МЕМУАРИ Й ПЛАНИ
ГІЛЛАРИ КЛІНТОН

Колішня перша леді й держсекретар США Гіллари Клінтон стверджує, що ще не вирішила, чи боротиметься за президентське крісло на виборах 2016 року.

В епілозі своєї нової 600-сторінкової книги «Важкі альтернативи» (Hard Choices), яка надійшла в продаж 10 червня, вона констатує, що всі її про це запитують і пише: «Відповідь зводиться до того, що я ще не вирішила. Але кожного разу, коли хтось заводять про це мову, я усвідомлюю, яка честь для мене енергія й ентузіазм людей, які переконують брати участь у перегонах, і ще більша – їхня віра в те, що я здатна забезпечити те лідерство, котре необхідне нашій країні. Я вже брала участь у президентських перегонах і знаю, що реальна проблема не в тому, чи хочеш ти бути президентом і чи зможеш перемагати, а в тому, як ти уявляєш собі майбутнє країни й чи можеш ти її туди привести».

Подібні міркування, на думку багатьох політологів, свідчать, що Г. Клінтон твердо вирішила йти на вибори, але оголосить про це тоді, коли вважатиме, що такий момент настав.

За повідомленнями світових та американських інформаційних агентств

РЕТРОСПЕКЦІЯ

70 років тому антигітлерівська коаліція провела безпрецедентну за кількістю бойової техніки й живої сили військово-десантну операцію «Оверлорд», висадивши на берег Нормандії американський, канадський, британський десанти та вояків інших країн. З цієї нагоди в урочистостях 6 червня взяли участь лідери 17 країн, серед яких президент США Барак Обама, прем'єр-міністр Великої Британії Дейвід Камерон, президент Франції Франсуа Олланд, канцлер Німеччини Ангела Меркель, прем'єр-міністр Канади

літику, щоб не допустити більших жертв.

Канцлер Німеччини Ангела Меркель провела зустріч з Володимиром Путіним, якому вона, згідно з комюніке, «висловила переконання, що настав час стабілізувати ситуацію в Україні, в якій Росія має визнати свою велику відповідальність».

Виступаючи на одному з численних американських цвинтарів Нормандії, президент США Барак Обама наголосив, що «вимоги Америки, а саме: відданість свободі, вимоги рівності, волі та гідності, які властиві кожній людській істоті, – всі ці вимоги написані кров'ю на цих пляжах і вони залишаться назавжди». «Ми прибули сюди, щоб згадати про те, чому Америка й наші союзники заплатили настільки дорожчу ціну за збереження свободи в момент найбільшої небезпеки для неї, – наголосив Обама. – Ми прибули сюди, щоб розповісти про чоловіків і жінок, які зробили це можливим, з тим, щоб пам'ять про них збереглася для майбутніх поколінь».

На святкування 70-річчя операції «Оверлорд» до Нормандії прибули лідери 17 країн світу

ДЕСАНТИ В НОРМАНДІЇ: 1944-Й РІК – ВІЙСЬКОВИЙ, 2014-Й – ДИПЛОМАТИЧНИЙ

Стівен Гарпер та ін. Прибула з цієї нагоди до Франції й королева Великої Британії Єлизавета II. Господар урочистостей Ф.Олланд запросив до Нормандії також новообраного президента України Петра Порошенка. Вперше від початку української кризи на міжнародну зустріч було запрошено й президента Росії Володимира Путіна. Тому урочистості у Франції нагадували, так би мовити, «дипломатичний десант». А сама «операція» мала на меті зупинити розвиток російсько-української кризи, як колись Нормандська операція повністю змінила перебіг Другої світової війни.

Це була найбільша в історії людства військово-морська операція, в якій взяли участь тисячі військових кораблів, сотні літаків та понад 150 тисяч солдат і офіцерів. Тоді на берегах французької Атлантики відкрився другий фронт проти німецько-нацистської армії.

Тим часом, роль Росії в теперішніх подіях в Україні наклала неабиякий відтінок на нинішні виступи, мітинги пам'яті, спогади подій 70-річної давності.

У своєму виступі з нагоди 70-річчя операції «Оверлорд» Ф.Олланд зазначив, що нині відзначається пам'ятна подія, коли народи об'єдналися в битві за свободу. Власне, його доповідь була адресована не лише ветеранам, але й присутнім керівникам держав, причому в контексті нинішніх подій в Україні.

«Наше завдання – забезпечити мир всюди, – заявив він. – Голови держав та урядів тут зібралися й для того, щоб служити миру. І там, де він під загрозою, треба знайти рішення й вихід, щоб конфлікт не переріс у війну».

Протягом заходів, увагу фото- й телекамер привертала вирази обличчя Володимира Путіна, Барака Обами, Петра Порошенка, Ангели Меркель.

Західні експерти звертають увагу на те, що зустріч Обами, Меркель, Камерона, Олланда та інших лідерів з російським президентом за одним с толом у замку Бенувіля стала нагодою для з'ясування, чи поділяють вони досі одні й ті ж цінності. До того ж, європейські оглядачі вказують на пошук можливості деескалації напруження в Україні та спроби вчасно зупинити путінську агресивну по-

Найпочесніші учасники урочистостей – живі свідки тих вікопомних подій

Обама звернувся до поколінь Другої світової війни і терактів 11 вересня як заочно, так і особисто. Перед тим, як виступити на американській церемонії на пляжі Омага, де точилися особливо кровопролитні бої й де загинуло найбільше американських вояків, він провів зустріч з групою учасників тих боїв, яких з кожним роком залишається дедалі менше, й тими, кому довелося служити в американському війську після подій 11 вересня 2001 року.

«Сімдесят років потому ми віддаємо данину пам'яті військовикам, які зайняли плацдарм на цих суворих берегах, – патріотам, які, завдяки своїй мужності й самопожертві, переломили хід подій цілого століття», – йдеться в прокламації Обами, що оголошує п'ятницю 6 червня національним Днем пам'яті про висадку союзників у Нормандії.

«Сьогодні, коли ми продовжуємо боротьбу за свободу і загальні права людини, давайте черпати сили з того часу, коли вільні нації дали відсіч силам гноблення й мороку і принесли світові нову надію», – наголосить у документі.

Усі урочистості в Нормандії відбувалися під акомпанемент української теми.

Згідно з інформацією Єлисейського палацу, за лаштунками урочистостей відбулася коротка зустріч між Бараком Обамою та Володимиром Путіним. Також вперше віч-на-віч президент Росії та новий керівник України Петро Порошенко обмінялися кількома фразами

під час короткої зустрічі у форматі Франція-Німеччина-Росія-Україна, під час якої було досягнуто низку домовленостей.

Сам Порошенко заявив, що після переговорів у Франції очікується рішення Ради Федерації про скасування ухвали стосовно дозволу

використання російських військ в Україні. «Ми досягли домовленості про три речі: до України приїде російський представник, з яким ми обговоримо перші кроки щодо мирного врегулювання ситуації і план, в якому передбачається низка кроків з боку Росії та з боку України», – сказав Порошенко. «Крім того, ми очікуємо скасування рішення Ради Федерації РФ про використання збройних сил РФ на території України. А також плануємо спільні дії із закриття кордонів на ділянках де триває збройний конфлікт та постійний перетин українських кордонів диверсантами», – додав новообраний президент. «Можу сказати, що усі питання йшли не просто, в тому числі й реакція на порушене мною питання щодо Криму, але ми наполегливо досягатимемо тих цілей, які поставили перед собою», – заявив Порошенко.

...Вінки, паради, парашутисти та феєрверки стали частиною урочистостей в пам'ять про наймасштабнішу десантну операцію в історії людства. Найпочеснішими гостями на них були живі учасники тих вікопомних подій, деяким з яких вже за 100. Вони билися, не жалкуючи сво-

го життя за мир і спокій на нашій планеті, аби більше ніколи нові гітлери на кшталт Путіна не змогли запалити на ній нове вогнище війни.

Андрій Гурін
Спеціально
для «Нової газети»
Фото Reuters

ВІДЛУННЯ ІСТОРІЇ

Тетяна МакКой,
незалежний журналіст,
позаштатний кореспондент
«Нової газети»

Якщо додати до цього повну руйнацію доріг, залізниць та мостів, забезпечену безперервними атаками з повітря та місцевим підпіллям, а також тенденцію нацистського командування до концентрації найбільш вишколених дивізій на «російському» фронті, то стає зрозумілим, чому D-Day увійшов до хроніки війни як зразок блискучого військового маневру. І чому американська кіноіндустрія приділяє йому стільки уваги, створюючи один за одним стрічки, яким, по суті, немає рівних за на- калом відтвореної на екра-

будівлі поблизу центральної площі. Вогонь на вітрі швидко поглинав сусідні будинки, вся площа сяяла зловісними «феєрверками», а з неба пливли у полум'я із заходу... американські парашутисти. Це потім будуть розбиратися, з чієї вини сотні бійців 82-ї повітряно-десантної дивізії США були спущені на палаюче містечко (не все пливло, як по маслу, й на дикому пляжі Омага, коли під ранок стали висаджуватися війська, танки та інша бойова техніка, переправлена через Ла-Манш з Великої Британії), а тоді... З роззявленими від подиву ротами гітлерівці якусь мить

На світанку 6 червня 1944 року. Початок операції «Оверлорд»

ДЕНЬ «D» У ГОЛІВУДІ І РЕАЛЬНОСТІ

Рівно 70 років відділяють нас від 6 червня 1944 року – того незабутнього дня, коли країни антигітлерівської коаліції раптовим могутнім десантом з Ла-Маншу, що вилився в кровопролитну сухопутну атаку на територію окупованої фашистською Німеччиною Франції, відкрили в Західній Європі другий фронт. Стратегія цієї ще небаченої в історії воєн операції шліфувалась до дрібниць під час зустрічей та конференцій в Касабланці, Квебеку, Каїрі й Тегерані, а остаточну дату підказав хід подій на інших фронтах Другої світової війни: до середини 1943-го перемога в Північній Африці була вже «синицею в кулаку», муссолінівська Італія, хоч і повільно, але почала розпадатися на шматки, а Радянський Союз повів впевнені бойові операції зі сходу. Із 39 дивізій, призначених для операції під кодовою назвою «Оверлорд», 20 належали Сполученим Штатам, 14 – Великій Британії, 3 – Канаді, 1 – Франції та 1 – Польщі. Було мобілізовано найкращі воєнні уми, щоб перехитрити нацистів: надутні гумові танки, сконцентровані зовсім в іншому місці, набиті соломкою ляльки з мішковини на парашутах – для ефекту масовості повітряного десанту, хитро зманеврована шпигунська дезінформація. Все це відволікло увагу «фриців» настільки, що нічний масований десант на північно-західне узбережжя Франції в районі Нормандії мав неочікувано навіть для стратегів операції «Оверлорд» несподіваний ефект.

Джон Марвін Стіл – учасник десанту 82-ї повітряно-десантної дивізії США, парашут якого зависнув на церкві св. Діви Марії в містечку Sainte-Mere-Eglise окупованої Франції

ні реальності. Хоча декому може здатися, що фільми ці далекі від документалістики, просто вигадка в них талановито вплетена в канву дійсних подій. На адресу фільму «Найдовший день» («The Longest Day», 1962), наприклад, мені не раз доводилося чути репліку: «Ох, ці американці!.. Навіть парашутист у них «завис» на церкві...»

ПАРАШУТИСТ, ЯКОГО «ВИГАДАЛИ»

Це й справді трапилося в містечку Sainte-Mere-Eglise, окупованому нацистами 18 червня 1940 року. За роки окупації мешканцям цього французького міста не раз доводилося ховатися в бомбосховища під час авіанальотів союзників, але в ніч з 5 на 6 червня 1944 року (D-Day) окупанти зігнали їх гасити пожежу до зруйнованої бомбами

Настінний розпис на вулицях рідного міста Джона Стіла – Метрополіса (штат Іллінойс) відображає момент його невдалого приземлення на покрівлю церкви св. Діви Марії у Франції. Фото авторки

спостерігали це диво, але швидко оговтались і почали підстрілювати живі мішені, підсвічені «своїми» ж.

Багато хто з десанту придбав досвід парашутиста в небі Італії чи Філіпін, але подібне переживав уперше. А тут, як на лихо, церква зі своїми шпильями виринула посеред площі, і кілька парашутів несло прямо на неї. Комусь пощастило досить швидко справитися із ситуацією і зникнути, а один бідолаха таки застряв... Серед місцевих «гаврошів», які, не приховуючи захоплення, спостерігали цю картину, були й сині-підлітки міського мера – Пол і Генрі-Жан Рігоди. Згодом вони, мало не захлинаючись, розповідатимуть ровесникам, що це було «мов у кіно», а старший, Пол, малюватиме ескіз для тамтешнього майстра Габріеля Луаре, коли церковна спільнота надумає замінити вибите вибуховою хвилею вікно кольоровим вітражем, від-

творюючи цей незабутній для міста епізод.

«Бідолахою», парашут якого зачепився за наріжний виступ церковної покрівлі, був Джон Марвін Стіл – рядовий роти «F» з 3-го батальйону 505-го парашутно-піхотного полку. Із шрапнеллю в стопі, він повільно стівав кров'ю, втрачаючи сили й віру в спасіння. Ніж, яким намагався перерізати стропила, вислизнув із слабючих рук. Щоб у нього не стріляли, мусив вдати із себе мертвого, і так, не рухаючись, зі звислою головою провисів кілька годин, сподіваючись на краще, ніж його побратимів, долю. Мабуть, плакав (солдатські сльози такі святі)... Мабуть, згадував матір, яка вирядила на фронт аж трьох синів... І безустану молився... Пречиста Діва була цього разу так близько; дзвони били на сполох, не даючи йому скотитися в морок невідомості, змушуючи гарячково перебирати в пам'яті те,

що вже й призабулось було за роки воєнної служби. А воював він від першого дня, коли Штати, переставши розглядати Другу світову війну як «воєнний конфлікт в Європі», оголосили в грудні 1941 року мобілізацію. Перше бойове хрещення дістав у небі над Сицилією (так звана операція Husky, що стала уVERTЮРОЮ до «італійської кампанії», що тривала від кінця літа 1943-го до травня 1945-го), а згодом – в небі та на землях інших провінцій Італії. В одному із приземлень зламав ногу і був евакуйований на час лікування до Північної Африки.

Але фортуна таки відвернулася від нього тієї незабутньої ночі під церковними дзвонами. Окупанти притягли довжелезну драбину, сподіваючись на якісь цінні папери в планшеті вбитого «янки». Так Джон Стіл став полоненим. Однак Богоматір не забула його молитв, і досить скоро бійцю вдалося втекти та приєднатися до своїх (містечко Sainte-Mere-Eglise стало першим звільненим населеним пунктом Франції). Підлікувавшись в одному з британських шпиталів, у вересні того ж року вже зміг приземлитися повноправним бійцем на території Нідерландів та брати участь у визволенні міста Найнмеген. Далі була битва під Арденами, де Вермахт, сконцентрувавши в чотири рази переважаюче військо, сподівався вберегти якщо не рейх, то хоча б Німеччину від руйнації, але... не вийшло. Вінстон Черчилль назве «Ардени» найславетнішою битвою «янки» у війні, але дісталася ця слава американцям великим коштом: 81000 вбитих, поранених та зниклих безвісти.

Закінчення – стор. 10, 11

Продовження.**Поч. — стор 9**

Джон Стіл під Арденами вцілів. Більше того, брав участь у численних бойових операціях, що завершилися 25 квітня 1945 року історичною зустріччю на Ельбі зі Східним фронтом, тобто військами СРСР. Його ж братові Норману, що був на десять років молодшим, не пощастило – загинув на території Німеччини за кілька тижнів до Перемоги. Ще один материн «мізинчик» – морський піхотинець Джеймс, діставши тяжке поранення десь у південному регіоні Тихого океану, повільно одужував на шпитальному ліжку. Війна котилася до кінця, але не тільки деяким солдатам, а й президентам не судилося дочекатися цього радісного моменту: Франклін Делано Рузвельт раптово помер 12 квітня 1945 року.

Додому щасливчик-парашутист Джон Стіл приніс снімарення, до яких нікому не було діла, солдатську ложку і дві медалі – «Бронзову зірку» (Bronze Star) і «Пурпурове серце» (Purple Heart). Для містечка у Франції, де солдат колись молився під калатання дзвонів, він був почесним гостем аж до останнього свого подиху (помер 1969 року, на 57-му році життя). Хоча й прожив повоєнне життя в Північній Кароліні, поховати себе заповів у рідному містечку Метрополіс на півдні Іллінойсу. За іронією долі, нині сюди їдуть не так його пам'яті вклонитись, як завітати в гості до... Супермена.

Волею автора знаменитого коміксу Джеррі Сігела рідне місто Супермена носить тожну з іллінойським Метрополісом назву, хоча насправді більше нагадує гігантський Нью-Йорк. Однак це не зупинило ані іллінойське, ані місцеве чиновництво, щоб кинути невибагливому туристу «наживку». Біля 4-метрової бронзової статуї міфічного персонажа – ціле паломництво: кожному хочеться сфотографуватися на згадку. Поруч, на стіні міського банку, обернутій до площі Супермена зі статуєю, віднедавна з'явився розпис, присвячений Джону Стілу. Але коли я запитала когось із дітей, чи знають вони бодай щось про нього, моє запитання явно не вписувалося в коло обізнаності всієї сім'ї і залишилося без відповіді.

Цвинтар, на якому поховано героя (Masonic Cemetery), явно вимагає кращого догляду. Тож не дивно, що у фільмі «Найдовший день», поставленому за однойменним романом Корнеліуса Раяна, епізод із завислим на церкві американцем-парашутистом (зіграним актором Редом Батонсом) для декого все ще залишається режисерською вигадкою.

**РЯТУЮЧИ
РЯДОВОГО РАЯНА,
«ВКЛАЛИ» ІНШИХ**

Багатьма легендами оповито й епічну картину Стівена Спілберга «Врятувати рядового Раяна» («Saving Private Ryan», 1998). Цей шедевр кі-

Фредерік «Фріц» Ніланд – прототип рядового Раяна, зіграного актором Метом Деймоном

номистецтва настільки правдиво відтворив наступальний дух операції «Оверлорд» й «окопну правду» війни, що багато хто з ветеранів D-Дня не витримував і, хапаючись за серце, змушений був покидати кінозал, так і не подивившись фільм до кінця...

Неперевершений Том Генкс зіграв цього разу командира рейнджерів Джона Міллера, якому доручено не зовсім звичайне бойове завдання – знайти й доставити «цілим і неушкодженим» четвертого сина з сім'ї Раянів, якій довелося не так давно надіслати відразу три похоронки. Справу ускладнює той факт, що рядовий Джеймс Френсис Раян у складі повітряно-десанту 101-ї дивізії опинився в тилу у ворога, і ніхто, по суті, не знає його точного місцезнаходження. Сюжет захоплюючий, його динаміка пульсує, а сама ідея – врятувати для матері останнього сина – вражає своєю шляхетністю на тлі щосекундного ризику й повальних смертей. Хоч-не-хоч, а пригадаєш наших радянських матерів і вдів-солдаток, які, так і не діждавшись з фронту синів та чоловіків, зимували на старість в нетоплених хатах, з давно не ремонтіваними покрівлями та гіркими примовками: «Все тече, але нічого не змінюється»...

Чи й справді в основу сюжету фільму покладено реальну історію, як переконують титри? І наскільки об'єктивно є інформація про те, що Штати змушені були на державному рівні захищати американську сім'ю від призову у військо чи участі в бойових діях останнього вцілілого сина?

Історія Америки багата війнами, а на війні, як прави-

ло, вмирають часто й цілими сім'ями. Не говоритимемо про Хатинь, а заодно й про недавній резонанс навколо цинічної репліки CNN на адресу воєнного монументу в Бресті... Згадаймо хоча б так званий «Біксбі лист», написаний президентом Абрагамом Лінколь-

– в епізоді зачитки перед загоном, готовим вирушити на пошуки рядового Раяна. Сам же Раян та його родина – це не вигадані персонажі, як дехто гадає, а запозичені з реального життя образи. Інша річ, що наближеність фільму до жанру документалістики на-

дивізії (501-й парашутно-піхотний полк) і був скинутий з повітря в ніч з 5 на 6 червня 1944-го на землю Нормандії. Його брати служили в інших підрозділах: техник-сержант Роберт Ніланд – у роті «D» 505-го парашутно-піхотного полку 82-ї повітряно-десантної дивізії; лейтенант Престон Ніланд – в 4-й піхотній дивізії (22-й полк); техник-сержант Едвард Ніланд був пілотом. Він від середини травня 1944 року вважався зниклим безвісти десь над Бірмою, Роберт загинув відразу ж на D-Day, а Престон – наступного дня, 7 червня 1944-го, на пляжі Юта (Utah Beach). «Фріц» був спочатку відбився від своїх, а потім з'єднався, щоб почути від армійського капелана, що в нього вже немає братів. Заодно йому було оголошено про відправку додому, в містечко Тонаунда, що в штаті Нью-Йорк, де на нього чекала служба у військовій поліції. Капелан вже розпочав необхідну паперову роботу...

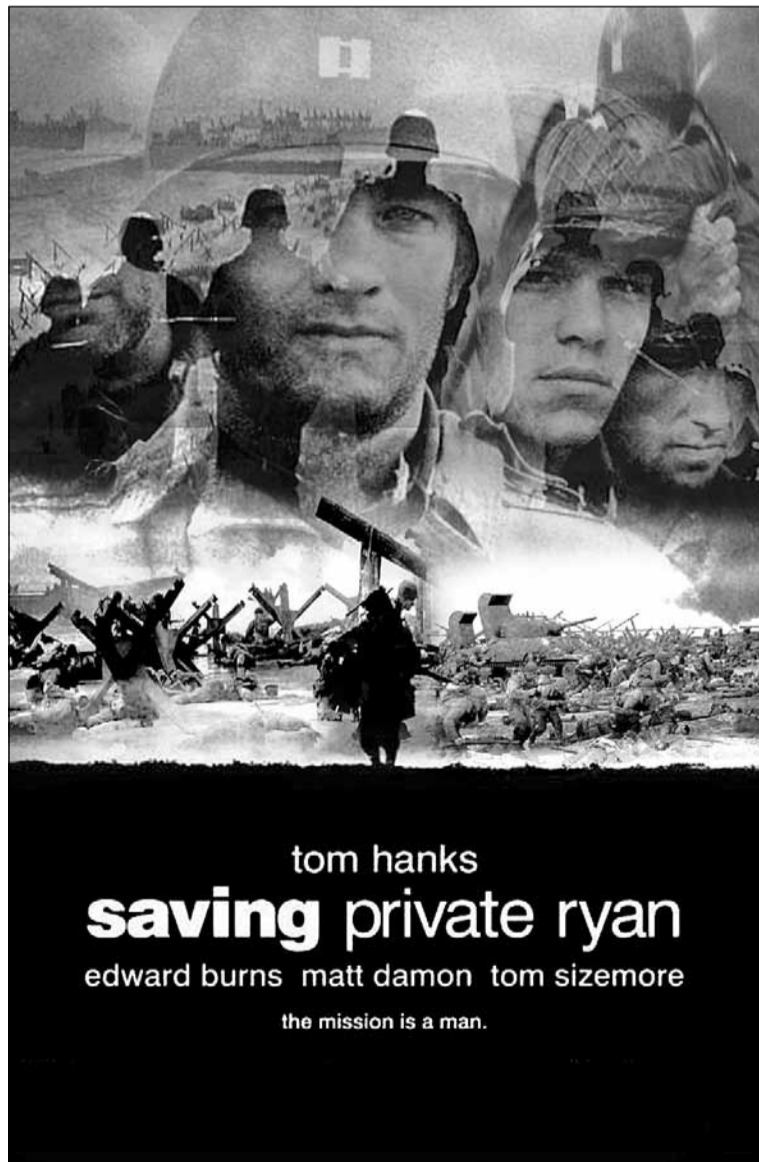
Ось так усе виявилось просто: ніхто не шукав Раяна на кривавих фронтових дорогах і ніхто не накладав головою заради того, щоб врятувати йому життя, а матері – сина. Його брат Едвард виявиться згодом живим, провівши майже рік в японському полоні. Можна сказати, невимовно пощастило братові. Адже за статистикою, кожен четвертий полонений жорстокого режиму в японських таборач не витримував. Дикі оргії «в японському стилі» багатьох покалічили, а то й вкоротили життя. В одному з таборів японці розчленували тіло британського пілота, засмажили й частували цим моторошним «делікатесом» не одного, й не двох – цілих 150 японських офіцерів, що зібралися на бенкет.

Не одна сім'я в Америці заплатила тій війні своє «подушне». В штаті Нью-Йорк жила родина Бютгорнів, у якій провели на фронт трьох синів – Чарльза, Джозефа й Генрі. У штаті Юта з сім'ї Боргстромів забрали на фронт аж п'ятьох, причому дехто з них помер «глупою», як кажуть, смертю: Клайд був убитий падаючим деревом під час прочистки джунглів на Соломонових островах для злетної смуги військового летовища. Його брати поклали голови в Італії, Франції та Німеччині. Коли сім'я одержала четверту похоронку, хтось порадив апелювати до компетентних органів, щоб повернули з фронту п'ятого сина – Бойда. Повернули... І звільнили від військової повинності найменшого, Елтона, вік якого наближався до призовного.

У багатьох ще був на пам'яті трагічний випадок з братами Салліванами, які служили нерозлучною п'ятіркою на легкому крейсері «USS Juneau (CL-52)».

Брати Саллівани, які служили на крейсері «USS Juneau (CL-52)», затопленому японськими торпедами 13 листопада 1942 року

Афіша кінофільму режисера С. Спілберга Saving Private Ryan («Врятувати рядового Раяна»), 1998 р.

ном до Лідії Біксбі з Бостону, яка втратила на фронтах громадянської війни (1861-1865) одразу п'ятьох синів. Навколо листа й досі не розвіялись певні неясності й суперечності, але сам факт конкретної уваги великого державного мужа до конкретної людини з її горем не підлягає сумніву. Тому-то він і використаний у фільмі

стільки сильна, що глядач очікує точності, якщо не в іменах, то хоча б у деталях відтвореної на екрані воєнної драми. Саме це й породжує запитання: був чи не був рядовий Раян насправді?

Так, він був... Правда, не рядовий, а сержант – Фредерік «Фріц» Ніланд. Служив у 101-й повітряно-десантній

Існує легенда, що хлопці пішли в моряки під враженням смерті сестриної подружки під час атаки японської авіації 7 грудня 1941 року на Перл Гарбор – американську військово-морську базу на Гавайях. Крейсер оперував у водах Атлантики, на Карибському морі, а від серпня 1942-го був переведений до тихоокеанського театру воєнних дій.

У нещадній битві за Гвадалканал поблизу Соломонових островів був двічі торпедований японцями, багато моряків потонуло, а багато стали здобиччю акул, доки через кілька днів підоспіла явно запізнена підмога (тільки одиниці з семисот моряків було врятовано).

Президент Франклін Рузвельт написав вбитій горем матері розрадливого листа, зауваживши, однак, що це була їхня воля – служити всім разом на одному судні (якби служили на різних судах, було б більше шансів уціліти). Під моральним тиском та емоційним резонансом, що розійшовся хвилями по всій Америці, американський флот був змушений переглянути власні інструкції, закріпивши, зокрема, положення про зарахування на службу членів однієї родини за їхньою письмовою згодою. Можна наштовхнутися в пресі та інтернеті на помилкове трактування цього положення як «Sullivan's Act», але документ цей датується ще тими часами, коли брати Саллівани бігали під стіл пішки, і регулює користування зброєю в насиченому насильством Нью-Йорку початку минулого століття.

Окрім того, трагедія – як сім'ї Салліванів, так і всіх інших – послужила поштовхом до прийняття оборонною системою США відповідної директиви від 1948 року (відомої як «The Sole Survivor Policy» та «Special Separation Policies for Survivorship») на захист сімей військовослужбовців від подібних надмірних фізичних втрат. За кілька років до цього, в листопаді 1944-го, газета «The Salt Lake Tribune» (штат Юта) повідомляла своїх читачів, що загибель чотирьох братів Боргстромів змусила лімітувати призов останнього сина з сім'ї, яка втратила в бойових діях двох чи більше синів.

Одразу ж по посвяченню в президентство навесні 1945-го 33-й Президент США Гаррі Трумен публічно визнав моральну стійкість і жертви, принесені американськими матерями на вітвар перемоги над німецьким нацизмом та японським милітаризмом: «Вважаю необхідним неділю, 13 травня 1945 року, відзначати як «День матері».

Ось так рятували «рядового Раяна» в реаліях. У фільмі ж мало не вся сімка, включно з самим капітаном Міллером, поклала голови, доки

виконала наказ. І ми, неспроможні відірватися від екрана, великодушно прощаємо це творцям талановитої стрічки. Хоча, якщо подумати... Де вони, ті терези, що міряють біль від втрати єдиного сина чи одразу п'ятьох? І хто може нам з певністю сказати, що

рез кокетливо оголене плече, щоб весело й трішки іронічно підмигнути випадковому супутнику. Такою вже була вона, Марлен Дітріх. І якби була іншою, то чи полюбили б її отак по-братерськи американські солдати, воюючи далеко від рідної землі? Вони скучали за

домівкою, коханими, цивільним життям, в якому сексуальність (на те й молоді роки), що й казати, була домінонтою... А тут – ось вона, жива Марлен, портрети якої нема необхідності наклеювати, як плакати тодішнього секс-символу Піті Гейворт, на фюзеляжах літаків, танкових баштах і навіть бомбах. Вони закохувались в її голос, насвистували її пісні («Lili Marleen», відома ще й під назвою «Дівчина під ліхтарем», облетіла всі fronti й співалася кількома мовами, включаючи й російську), а декому вдавалося й напівінтимну фразу зловити з вуст Марлен – ніби ненароком кинуту... Ох, дісталася за це актриси від ревних охоронців моралі!

Зате нацистським «залицяльникам» зірка давала відкоша. Ще до війни верхівка Вермахту пропонувала їй на зйомках у Великій Британії повернутися до Німеччини (Марлен Дітріх народилася і виросла в околицях Берліна, тут розпочала свою акторську кар'єру і завела сім'ю), обіцяла золоті гори, але акторку це не спокусило. Хоча рання її кар'єра й нагадувала «американську гірку» з її карколомними спадами та підйомами, а невизначеність часто ставала її вірною подружкою. Тільки тоді, як потрапила в коло зору студії «Парамаунт», прийшов справжній успіх. Картина «Марокко» за одну ніч зробила її зіркою першої величини. Ласа до грошей Марлен деякий час жила під вуаллю слави, ситого життя і завжди свіжого кохання. Що цілком задовольняло пресу, не менш ласу на будуарні пікантності. Якось у

тіні залишалася її природжена вразливість чужою бідною, неафішоване бажання хоч на хвилинку відчутти себе ангелом-хранителем. Однак письменниця Леатріс Гілберт Фонтен у своїх спогадах (Dark Star, St. Martin Press, 1985) наводить факти, які малюють нам трохи інший портрет Марлен Дітріх: комусь із електриків у ранньому Голівуді оплатила шпитальний рахунок за лікування її дитини, секретарці студії, яку звільнили з роботи, погасила борг за оренду житла...

З розповзанням нацизму Європою зірка вирішує стати громадянкою США. І стає нею не тільки за паспортом. Кампанія залучення американських сімей до воєнної грошової позики на певний час поглинає Марлен і робить її персоналією політичною, думаючи над тим, що сказати, як вдягнутись. На фотографіях тих років вона зодягнена скромно. Замість капелюшків – картузи, а неодмінна вуаль прибережена для поствоєнних ролей.

Ось вона, присівши на краєчок шпитального ліжка, розписується на гіпсовій пов'язці пораненого... Ось танцює фокстрот з офіцерами... Співає перед солдатами... Розділяє застілля з повітряними десантниками знайомої вже нам 101-ї дивізії... А ось міняє модельні черевички на солдатські чоботи... Неймовірно популярна у військах союзників – як Західної Європи, так і Північної Африки, вона все ще суміщає патріотизм з витонченим жіночим магнетизмом. Її «Дівчину під ліхтарем» OSS (тодішнє ЦРУ) починає крутити по так званому «солдатському радію», розрахованому на деморалізацію німецьких солдатів. Радіо, до слова, було миттю заборонено Геббельсом, але це обурило вояків Вермахту – довелось нацистам змиритися з Марлен.

За заслуги у війні уряд США нагородив Марлен Дітріх медаллю Свободи, а уряд Франції звів її до рангу кавалера ордену Почесного легіону. Армія США удостоїла свого бійця в модельних черевичках також званням полковника.

Коли бачиш на екрані Марлен Дітріх в ролі співачки кабаре в повоєнному Берліні («A Foreign Affair», 1948), заплутаної в тенетах пліток та інтрижок з нацистами, мимохить доходиш висновку, що фільм свого часу був явно недооцінений. Коли ж німієш перед кадрами відомого, мабуть, кожному «Нюрнберзького процесу» Стенлі Крамера (1961), де Дітріх грає вдову нацистського офіцера, для думок просто немає місця. Без полковницьких погонів велика актриса бере в полон. Без вуалі показує світу лик тієї «муттер», яку матері братів Салліванів, Боргстромів і Раянів, мабуть, заплювали б...

Марлен Дітріх у фільмі «Марокко» (1930)

саме син, якого ось так, ціною чужих життів, вберегли для матері, ставав для неї опертям на старості літ? Десять доводилось читати, що в одній з таких сімей саме завдяки пенсії за вбитих двох синів хвора й розбита пережитим мати змогла оплатити останні роки свого життя в старечому домі.

МАРЛЕН ДІТРИХ: ПОЛКОВНИК І БЕЗ ВУАЛІ

Що ми знаємо про Марлен Дітріх? Що в 1930-х роках не було на світовому екрані більш оплачуваної актриси. Що фільми з її участю стали класикою. Що вона створила імідж витонченої, магнетично-еротичної жінки на кілька років вперед. Мала голос, тембр якого, як і її знаменита вуаль, був трішки містичним і трішки обіцяючим. І, звичайно ж, любила крутити мізки чоловікам, гарно вдягати й оточувати себе легендами...

Саме з цим багажем вона їздила станціями своєї слави, подорож якими тривала більш ніж півстоліття. Часто озиралась при цьому че-

Знамените фото Ірвінга Гейбермана: Марлен Дітріх вітає щойно прибулих з Європи солдатів Перемоги (Нью-Йорк, 1945).

Організація Оборони Лемківщини в Америці запрошує Вас на

ФЕСТИВАЛЬ

14-ТА ЛЕМКІВСЬКА ВАТРА В США

28-29 червня 2014 р. на оселі СУМ Елленвіл, Н.Й.

ELLEENVILLE, NY JUNE 28-29, 2014

У програмі:

СУБОТА:
Печення поросят
Мистецькі виставки та продаж сувенірів
Змагання з футболу та волейболу
Конкурс Лемківських співанок для дітей
Концерт з участю:
Співачки Софія Федина, Аничка та Ірина Лончина з України
гурти "Коріння", "Обрій" та інші
ЗАБАВА - грає "UoxEthnika" та "Черемовш"

НЕДІЛЯ:
Служба Божа.
Доповідь-Діана Райлі
Концерт

Під час "Ватри" кухня пропонує смачні страви та холодні і гарячі напої

For more information, email VatraUSA@aol.com or call (973)772-3344 in NJ, (203)762-5912 in CT, or (845)647-7230 in NY. Osella CYM is located at 8853 Route 209, Ellenville, NY 12428. Directions and other information www.CYM.org/us/ellenville

Страхування життя – чи я можу жити без нього?

“ Згідно статистики, 80% дітей після смерті одного з батьків, чие життя не було застраховане, потрапляють у злидні. Отже, особисто ви можете жити без страхового забезпечення, але ваша родина, без сумніву, – ні. ”

Телефонуйте:
888-538-2833

Наявне не в усіх штатах.

УКРАЇНСЬКА НАЦІОНАЛЬНА ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА СПІЛКА

ПОЗИЧКИ НА АВТА

1.49%*

ГОЛОВНИЙ ОФІС - НЬЮ-ЙОРК
215 Second Avenue, New York, N.Y. 10003
Tel. (212) 533-2980 • Fax. (212) 995-5204

ВІДДІЛЕННЯ
БРУКЛІН - 1678 East 17th Street, Brooklyn, N.Y. 11229 • Tel. (718) 376-5057 • Fax. (718) 376-5670
САУТ БАУНД БРУК - 35 Main St., So. Bound Brook, N.J. 08880 • Tel. (732) 469-9085 • Fax. (732) 469-9165
ПЕРТ АМБОЙ - 615 Amboy Avenue, Perth Amboy, N.J. 08861 • Tel. (732) 802-0480 • Fax. (732) 802-0484

* Детальніша інформація по телефону
(866) 859-5848 WWW.UKRNATFCU.ORG **NCUA**

EAST VILLAGE MEAT MARKET

J. Baczynsky

Найпопулярніший у Нью-Йорку український м'ясний магазин пропонує широкий вибір вуджених домашніх ковбас та свіжовиготовлених гарячих і холодних виробів української та європейської кухні.

Tel. (212) 228 - 5590

Fax (212) 979 - 6593

E-mail: Eastvillagemeats@hotmail.com

139 2nd Ave. (Bet. 8th and 9th Streets)
NEW YORK, NY 10003

Store Hours
Monday – Thursday 8:00 am – 6:00 pm
Friday 8:00 am – 7:00 pm
Saturday 8:00 am – 6:00 pm

VISA • MASTERCARD • ACCEPTED

Soyuzivka, 216 Foordmore Rd, Kerhonkson, NY
www.soyuzivka.com; 845-626-5641

СОЮЗИВКА

8ий Фестиваль Майдан солідарності

11,12,13 Липня

Спеціальний гість—**РУСЛАНА**

ОЛЕГ СКРИПКА

ВАСИЛЬ

ПОПАДЮК

Гурт «PAPA DUKE»

СОФІЯ ФЕДИНА

ВІКТОР МІШАЛОВ

БОГДАН ШУТКА

ШКОЛА ТАНЦЮ РОМИ

ПРИЙМИ БОГАЧЕВСЬКОЇ

«РУСАЛКА» АНСАМБЛЬ

ХОР «ДУМКА»

**П'ЯТНИЦЯ
БЕНКЕТ
БЕНЕФІС
благодійна
підтримка
Україні**

Вступ-\$30

Спектакль-концерти, цілоденний «Фільм-фест»—
Майдан, чемпіонат поїдання вареників, продюсер А.
Гутмакер, смачна традиційна кухня, вечірня забава/
танці- «Фата Морґана», ярмарок фольклору,
Виставка «Українське село», та багато більше. ..

Маршрутка для гостей готелю HUDSON VALLEY
1-888-9-HUDSON * VIP паркування— \$20 (обмежені
місця) * Автобуси з Бруклін—New Tours 718-934-7644

SELF RELIANCE NEW YORK
Federal Credit Union

Фестиваль організований під патронатом
Посольства України

СПЕЦІАЛЬНІ ВИЩІ ВІДСОТКИ НА Сертифікати

1.61 %
*APY

Термін вкладу
5 років

0.60 %
*APY

Термін вкладу
9 місяців

Приміток: *APY = Annual Percentage Yield. Річна дохідність відсотків. Мінімальний внесок \$500. УФКС має право змінити або скасувати цю пропозицію в будь-який час без попередження. Заробіток на рахунку може бути нижчий у зв'язку з оплатою штрафів, котрі можуть бути стягнені за дострокове зняття грошей. Річна дохідність відсотків на сертифікати залишається незмінною протягом терміну. Після закінчення терміну дії даної пропозиції річна дохідність відсотків (APY) може змінюватися щодня без попередження. Існують вимоги на право членства в УФКС. Звертайтеся до нас за додатковою інформацією. УФКС федерально застрахована Національною Адміністрацією Кредитних Спілок (NCUA)

UKRAINIAN **УКРАЇНСЬКА**
FEDERAL CREDIT UNION ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТНА СПІЛКА 877-968-7828

MAIN OFFICE | 824 E. Ridge Rd | Rochester, NY 14621 | 585.544.9518 | fax 585.338.2980

BRANCH ALBANY, NY SACRAMENTO, CA SYRACUSE, NY BOSTON, MA PORTLAND, OR BUFFALO, NY VANCOUVER, WA
OFFICES 518.266.0791 916.721.1188 315.471.4074 781.493.6733 503.774.1444 716.847.6655 360.597.2096

Federally insured by NCUA
EQUAL HOUSING LENDER

KOBZARSKA SICH

THE ULTIMATE BANDURA EXPERIENCE

Sponsored by the Ukrainian Bandurist Chorus

August 2 - 16, 2014

All Saints Camp : Emlenton, Pennsylvania

PROGRAM DETAILS

This two-week course focuses on daily instruction in:

- Technique of playing bandura
- Solo and ensemble playing
- Ensemble singing
- Educational presentations
- Elementary music theory (as needed).

This course is designed for teenaged children (12 and older) and adults of all ages.

Scholarships are available

Kobzarska Sich has welcomed more than 1,000 participants since 1979!

###

**FOR PRICING INFORMATION AND
REGISTRATION PACKAGE, PLEASE VISIT**

WWW.BANDURA.ORG

734.658.6452 : KS@BANDURA.ORG

**REGISTRATION FORMS MUST BE
RECEIVED BY JULY 25, 2014**

Selfreliance
Ukrainian American Federal Credit Union

9.99%
APR*

VISA PLATINUM
Credit Card

**Виповніть Аплікацію
Онлайн**

Без Щорічної Оплати

2332 W. Chicago Ave. Chicago IL 773-328-7500
5000 N. Cumberland Ave. Chicago IL 773-589-0077
136 E. Illinois Ave. #100, Palatine IL 847-359-5911

Selfreliance.Com

300 E. Army Trail, Bloomingdale IL 630-307-0079
8410 W. 131st Street, Palos Park IL 708-923-1912

734 Sandford Ave. Newark NJ 973-373-7839
558 Summit Ave. Jersey City NJ 201-795-4061
60-C N. Jefferson Rd. Whippany NJ 973-887-2776

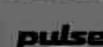
Your savings federally insured to at least \$250,000
and backed by the full faith and credit of the United States Government

NCUA

National Credit Union Administration, a U.S. Government Agency

**Full
Financial
Services**

*Annual Percentage Rate. Річна % ставка на день 6 грудня 2013р. становить 9.9%. Сконтактуйтеся з Касою "Самопоміч", щоб довідатися сучасні ставки, які міняються. Ця пропозиція чинна від 6 грудня 2013 р. і може бути скасована без попереднього повідомлення. Тільки для дійсних і нових членів Кредитівки. За додатковою інформацією телефонуйте на № 888.222.8571.

ФЕСТИВАЛІ

ПАРАД ЗІРОК НА ПІДТРИМКУ УКРАЇНИ

11-13 липня Українська Народна Фондація запрошує на 8-й фестиваль української культури на «Союзівці» - в центр української спадщини під гаслом «Майдан солідарності», який організовується задля підтримки єдності та миру в Україні

У триденному святі музики, співу і танців беруть участь:

РУСЛАНА, переможниця Євробачення-2004 року, одна з десяти найвідважніших жінок світу - лауреатка цютогорічної премії Департаменту США «Woman of Courage», яка стала на Майдані «голосом народу».

ОЛЕГ СКРИПКА, відомий вокаліст, композитор, лідер гурту «ВВ», режисер-постановник знаменитого етнофестивалю «Країна-мрій».

ВАСИЛЬ ПОПАДЮК разом з гуртом «Para Duke», які створили власний стиль «World Fusion», комбінуючи «jazz, latino, gypsy» з класичним, скрипаль-віртуоз, «золота скрипка» світу.

Фестиваль української культури на Союзівці, організований під патронатом посольства України в США, відбуватиметься на «вікенд», від п'ятниці, 11-го липня, до неділі, 13-го липня, включно.

У концертній програмі чимало й інших «зірок» естрадно-популярної, фольклорної та класичної музики, які приїдуть з різних куточків нашої планети: Софія Федина - «голос Львівського Майдану», відомі бандуристи Віктор Мішалов з Австралії з Богданом Шуткою з американського Детройту, український хор «Думка» з Нью-Йорку під керівництвом Василя Гречинського, випусника Львівської консерваторії та ін.

Багато хто їде на наш фестиваль, щоб стати свідком, насолодитися й зарядитися енергією унікального неперевершеного гопака. Таке грандіозне дійство, коли сходяться на одній сцені два прекрасні ансамблі - Школа українського народного танцю Роми Прийми Богачевської з Нью-Йорка та ансамбль українського танцю «Русалка» з Вінніпегу (Канада), можна побачити лише на «Союзівці» і лише на липневому фестивалі української культури.

Традиційно фестиваль на «Союзівці» представляє багатий та різноманітний ярмарок мистецьких творів, фольклорних виробів та автентичних сувенірів.

Традиційно в ці дні «Союзівка» частує смачними стравами української національної кухні. Традиційно й цього року відбуватиметься конкурс швидкісного поїдання вареників під керівництвом Алекса Гутмахера.

А також на гостей фестивалю чекають цілоденний кінофест та фотовиставка, присвячені Євромайдану, показ документальних фільмів про славу американську співачку українського походження Квітку Ціsik та видатну українську оперну співачку Соломію Крушельницьку, забава та багато-багато іншого.

Мета фестивалю - об'єднати українців і неукраїнців США задля підтримки України. Громадські та гуманітарні організації матимуть нагоду ознайомити публіку зі своєю діяльністю, щоб донести широкому загалу більше інформації про тяжку ситуацію в сьгоднішній Україні.

У п'ятницю, 11 липня, о 8-й годині вечора відбудеться благодійний «Гала-коктейль бенкет» на підтримку поранених в боротьбі за Україну. Цю допомогу буде доставлено через авторитетну організацію - Злучений Український Американський Допомоговий Комітет (ЗУАДК), яка з 1994 року надсилає гуманітарну допомогу українцям по всьому світу.

Вартість квитка на бенкет - \$200 за особу включає коктейль, бенкет, приватне шоу та зустріч з артистами. Ця імпреза відбуватиметься під спонсорством Української Народної Фондації при Українському Народному Союзі та ЗУАДКу.

Детальнішу інформацію можна отримати на інтернет-сторінці: www.soyuzivka.com або електронною поштою: email-una@unamember.com, soyuzivka@aol.com.

З приводу групових поїздок і автобусів з Нью-Йорка прохання звертатися до авторитетної туристичної агенції New Tours (Бруклін) за телефоном: **(718) 934-7644**.

Українська Народна Фондація і Злучений Український Американський Допомоговий Комітет (ЗУАДК) мають шану запросити вас на

Благодійний «Гала» Бенкет під зоряним небом з нагоди Фестивалю на Союзівці — «Майдан Солідарності»

Відзначається

Руслана, голос Українського Євромайдану

11-го липня, 2014 р., о год. 8-їй веч.

Дохід призначено на Фонд при ЗУАДК-UUARC у підтримку родин загиблих, поранених та зниклих внаслідок агресії проти України

Спеціально запрошені зіркові таланти України:
Руслана, Олег Скрипка, Василь Попадюк

Квитки - 200 дол. від особи

У вартість квитка входять:
Дотація в сумі 120 дол.,
Прийом-коктейль, Бенкет, Приватний виступ,
VIP паркування і вступ на Союзівку на цей вечір

Кількість місць обмежено

 Soyuzivka

216 Foordmore Rd., Kerhonkson NY 12446

Допоможімо Україні!

Please R.S.V.P. by July 4, 2014, oksana.trytjak@verizon.net, 1-800-253-9862, Ext 3071

Checks payable to UUARC. Mail to UNF, INC., PO Box 280, Parsippany, NJ 07054.

UUARC (ЗУАДК) зареєстрована благодійна корпорація 501(c)3, яка від 1944 року надає гуманітарну допомогу українцям по цілому світі- скрізь, де виникне потреба.

ЛАСКАВО ПРОСИМО НА «СОЮЗІВКУ»!

У ГРОМАДІ

Цього року головною сценою прощального дійства став Український культурний центр у Випані (штат Нью-Джерзі). А головними дійовими особами вже традиційно – матуранти шкіл українознавства трьох штатів: Нью-Йорку, Нью-Джерзі й Коннектикуту зі школи українознавства при парафії Святого Михаїла в Йонкерсі, штат Нью-Йорк (директор Світлана Хмурковська) – 11, школи українознавства ОУА «Самопоміч» у Нью-Йорку (директор Іван Макар) – 11,

Випускники шкіл українознавства Великого Нью-Йорка-2014

ПРОЩАВАЙ, РІДНА ШКОЛО!

7 червня відбувся бал випускників шкіл українознавства Великого Нью-Йорка

рідної школи українознавства в Пасейку, штат Нью-Джерзі (директор Тетяна Федак) – 10, школи українознавства в Джерзі-ситі, штат Нью-Джерзі (директор Наталія Евганді), – 5, школи українознавства СУМ осередку ім. генерала-хорунжого Тараса Чупринки в Нью-Йорку (директор Ірина Чуян) – 4, школи українознавства при катедральному соборі Святого Володимира Великого у Стемфордді, штат Коннектикут (директор Таня Сава-Прятка) – 4.

Випускників молитовно поблагословив настоятель храму Св.Івана Хрестителя у Випані отець Роман Мірчук, нагадавши, що вони виходять на свій широкий життєвий шлях у доленосний історичний момент, осяяний подвигом Майдану, освячений життями Небесної сотні. «Нехай же світло Майдану освячує вашу дорогу й не дає схибити на її нелегких стежках!», – побажав дівчатам і юнакам священик.

Привітати 16-17-літніх випускників та всю українську громаду прийшов і високопоставлений гість – конгресмен від штату Нью-Джерзі, член Палати представників, республіканець Родні Фрейлінгавзен. Поділившись враженнями свого дитинства, він, зокрема, підкреслив, як важливо плекати своє національне коріння. «Слава Богу, Україна – незалежна держава і нехай вона буде квітучою незалежною державою завжди!», – на такий патетичний ноті завершив свій короткий виступ конгресмен, який у найдраматичніші для України часи Майдану й протистояння з Росією неодноразово на Капітолійському пагорбі ставав на захист України та її цілісності.

Утім, того вечора високопоставлені привітання на адресу випускників шкіл українознав-

Вчителі та випускники школи осередку СУМ ім. генерала-хорунжого Чупринки в Нью-Йорку й фінансовий управитель Української національної кредитівки в Нью-Йорку Зенон Галькович (четвертий зліва) перед врученням ґрадуантам дипломів і грошових нагород

ства Нью-Йорка, Нью-Джерзі й Коннектикуту надійшли не лише з офіційного Вашингтону, а й з офіційного Києва. Від Генерального консула України в Нью-Йорку Ігоря Сибіги, який представляє в США Українську державу, а також телемоном, прямим включенням з Верховної Ради – від народних депутатів, політиків, громадських діячів. До випускників української Америки, зокрема, звернулися з теплими побажаннями й напутнім словом Богдан Бенюк, Володимир Ар'єв, Олександр Бригинець, Михайло Ратушний та ін.

Юрій Симчик, чільний представник УНСоюзу – випускником: «Починаючи з 1980 року й до сьогоднішнього дня, Український Народний Союз вручив випускникам шкіл українознавства понад 70 тисяч доларів грошових винагород і майже 2 мільйони – на стипендії та нагороди для студентів-членів УНСоюзу»

Лунає прощальний дзвінок

Євген Федоренко, голова Шкільної ради при УККА, привітавши випускників й нагадавши, що в сучасних нових умовах знання української мови, історії та культури набувають особливого попиту і в дипломатії, і в бізнесових контактах, віддав належну пошану директорам і вчителям, які «присвятили чимало часу, вміння та сил, щоб передати учням свої знання та ідеали» й висловив глибоку вдячність батькам та рідним випускників, які не лише щосуботи привозили дітей до школи, але й власним прикладом впливали й впливають на формування їхньої особистості.

«Самопоміч» з центром у Чикаго, яка має свої філії також у Нью-Джерзі, Українського Народного Союзу.

У цілому ж, крім кредитівок, випускний вечір став можливим завдяки підтримці багатьох громадських організацій та інституцій, таких як Український конгресовий комітет Америки, Український інститут Америки, Український Народний Союз, Український американський культурний центр у Випані.

Після офіційної частини відбувся бенкет зі святковим обідом та забавою під звуки вокально-інструментального гурту «Анна-Марія».

Випускники Великого Нью-Йорка також провели короткий вітальний телеміст зі своїми ровесниками з Торонто, де того дня також відбувався випускний вечір, учасниками якого були 150 цього річних ґрадуантів.

7 червня, в український інавгураційний день, лунало багато теплих, щемних, мудрих напутніх слів – про доросле життя, нові рубежі, втілення заповітних мрій, омріяні вершини. Але, можливо, найповніше, висловив «заповіт» учителів, батьків, громадських лідерів Віктор Курилик, класний керівник випускового класу школи осередку СУМ ім. генерала-хорунжого Тараса Чупринки в Нью-Йорку: «Пам'ятайте, що ви вступаєте в доросле життя в драматичний для українства час й представляєте не лише персонально себе. Сьогодні, коли в світі панує стільки несправедливості й неправди про Україну, кожен з вас уособлює цілу Україну. Будьте ж гідними її представниками!»

А завершальним акордом балу став голос прощального шкільного дзвінка, який цієї суботи пролунає в усіх школах українознавства Америки.

Вл. інф.

Надзвичайно зворушливим було представлення директорами та вчителями шкіл своїх випускників – кожен з них намагався знайти найточніші, найсердечніші, найтепліші слова для своїх вихованців.

Разом з дипломами про завершення повного курсу школи українознавства ґрадуанти отримали й подарунки – грошові винагороди від Федеральної кредитової кооперативи «Самопоміч» (Нью-Йорк), Української національної кредитівки (Нью-Йорк), Української американської кредитової спілки

Наша адреса:
“NOVA ГАЗЕТА”
 64-15 Dieterle Cres.
 Rego Park, NY 11374
 E-mail:
 vlabunsky2002@yahoo.com

ЗАПОВІДЬ П'ЯТА...

Якось слухав у нашій церкві проповідь отця, де він розмірковував над заповіддю:

«Шануй свого батька та матір свою, щоб довгі були твої дні на землі, яку Господь, Бог твій, дає тобі». Чи ми коли-небудь замислювалися, чому ця заповідь така важлива, що стоїть на п'ятому місці, навіть перед «Не вбий!»? яка в списку – шоста. І яке відношення шанування батьків має до довшого життя на землі? Як пов'язані ці поняття?

Мені здається, це тому, що сім'я є цеглиною, з якої будується суспільство, сказав священик, і якщо сім'я «пошкоджена», виникатимуть злочини, тому «не вбивай» і всі наступні заповіді спрямовані на наслідки неблагополучності родин.

Мені здається, що в цій закономірності я знайшов пояснення своєму життю, своїм житейським проблемам. Я був недобрим сином – не любив свого батька, бо він не любив мами... Так мені тоді здавалося... А тепер мій син не любить мене. Принаймні, так мені здається. Може, тому, що ми не бачилися з ним вже більше одинадцяти років, відколи я в Америці, а він – в Україні. Після тієї церковної проповіді мені так захотілося впасти на коліна перед своїм батьком і перепросити за ту нелюбов. Але пізно, батька вже немає на цьому світі. Й, виглядає, вже нічого в моєму житті змінити не можна...

**Роман Д-ник
 Нью-Йорк**

МОЄМУ БАТЬКОВІ

Дорога редакціє! До вас звертається немолодий вже ваш читач, який прибув до Америки в пошуках заробітку. Незважаючи на свої роки, я тяжко тут працював, відсилаючи все зароблене дітям і дружині, які залишилися в Україні. З часом діти виростили, а дружина знайшла собі іншого чоловіка. Так я й лишився доживати

віку тут. Часто згадую все своє життя і сумно мені робиться. Бо народився я в роки війни, пізнав, що таке і холод, і голод. Але назавжди зберіг почуття вдячності своїм батькам – простим селянам, які віддавали все, аби тільки їхнім дітям (а нас було семеро) було добре. Ще в Україні я якось прочитав вірш Андрія Малишка

«Моєму батькові» і не міг не розплатися. Бо в ньому все написано ніби про нашого покійного тата. Він також був сільським чоботарем і на кожну зароблену копійчину намагався щось купити нам, його малим дітям. Був би дуже вдячний редакції, якби ви змогли відшукати той вірш і надрукувати його в газеті до Дня батька.

**З повагою, Степан Хотянський
 Нью-Джерзі**

Усе пам'ятаю, ніщо не забуто,
 Дитинство моє вітряною порою,
 Німецькі снаряди вигукують люто,
 Зима завива за крутою горою.

– Синам же рости! Відпочинем потому.

Все чоботи шив. Я пригадую, марю:
 Рибалкам в заброді, дівчатам – однако.
 Привіт тобі, чесний сільський чоботарю,

У серці не смуток, а гнів і турбота.
 Я вітром повію. Я птицею злину
 Чи травкою виросту попід ворота!

Обтесаний півник на новій ворітні,
 В дворі, на постої, солдатські двоколки.
 І, зорями шиті у синьому квітні,
 Верба опускає зелені подолки.

Мій батьку далекий, старий кожум'яко!
 Ти дуже зносився, мій батьку, я бачу,
 Літа, наче коні, промчали на мості,
 А ми ж із тобою схожі на вдачу
 І щирі занадто. І дуже запрості.

Чи краще, як воїн, крізь битви та біди
 Із доброю звісткою глянуть до хати,
 Щоб радо всміхнулися давні сусіди
 І встала назустріч заплакана мати.

А ти, посивілий, в низенькій хатині
 Рівняєш підшву, постукуєш тихо,
 Щоб хлопців, не дай бог, – синів твоїх, нині
 Не тронуло горе й безхліб'яне лихо.

Тому нам і щастя нелегке на світі,
 Дорога крута, а не стежка обічна;
 З морозом – узимку, із спекою – вліті.
 Та труд. Та мозолі. Та пісенька вічна.

І хлопці б по чарці хильнули до діла,
 А мужа зустріла вночі молодиця,
 І м'ята зійшла б, і відром задзвеніла
 На зрубі дубовім глибока криниця.

П'ятнадцятий рік щонайстаршому брату,
 Середлітку – десять, чотири – малому.
 За шевство просив копійчану оплату:

У снах тебе бачу. А сни на хвилину,

Облога тривожна чи битва – однако,
 Чи постріл підступний, чи темна утома,
 Сільський чоботарю, старий комуж'яко,
 Мій батько посивілий, жде мене дома!

ДО СИНА У ФРАКУ І З «МЕТЕЛИКОМ»

Дорога редакціє!
 Вирішив до Дня батька поділитися з читачами спогадами про свого батька. Було це давно, коли я ще вчився в університеті. Родом я з села, народився на Волині в родині хлібороба-тракториста. Вчитися в ту пору було важко, бо студентам платили жалюгідні стипендії, на які прожити було неможливо. Отож, батьки мої допомагали натурою – привозили в гуртожиток, де я жив, картоплю, сало, качок, яйця, молоко, сир – все те, чим багате село. Так я й перебивався, аж доки не закінчив університет. Пригадую, напередодні випускних урочистостей, коли нам мали вручити дипломи в палаці «Україна» в Києві, я написав додому листа, в якому сповістив, що все вже позаду і мені такого-то числа в палаці «Україна» урочисто вручатимуть диплом про закінчення університету. І не просто диплом, а червоний, з відзнакою!

І от в призначений день іду я до палацу «Україна» і бачу щось неймовірне. На вході до палацу стоїть ніби мій батько, а ніби й не він. Обличчя татове, а вбрання настільки чудернацьке, якого батько зроду не мав. Підходжу ближче і бачу таку картину. Це справді мій батько, але вдягнений у фрак неймовірного покрою, який йому до того ж малуватий. На голові капелюх-циліндр, а замість краватки – «метелик». І не просто «метелик», а в горошок. Я дивлюся і не можу повірити. А потім після

заціпеніння запитую: «Тату, це ви?». А він відповідає: «Та я, синку. Боявся тебе осоромити своїм селянським вбранням, то ж поїхав до Луцька й там дістав оце багатство у старого актора-єврея, який зберігав його багато років у скрині. Бачиш, як гарно!» Я ледь не луснув від сміху. Але підхопив батька під руку й повів до палацу. Батько спостерігав усю церемонію, а коли мені вручали диплом з відзнакою, то не стримався і заплакав. Після церемонії ми вийшли на вулицю і перше, що батько сказав мені, було: «Синку, чи не має в тебе якоїсь іншої одежини, а то я в цьому наряді себе дуже кепсько почуваю».

Отаким був мій батько. Він все життя тяжко працював, мріючи, що його син вивчиться і матиме кращу долю. А щоб не осоромити сина перед киянами (так йому здавалося), позичив старий фрак та ще й «метелик» на додачу до нього, в якому мій батько-тракторист виглядав просто-таки феєрично. Його обличчя й руки різко контрастували з цим нарядом, він всім своїм єством відчував, що йому незручно в цих шатах, але терпів, аби тільки догодити своєму сину, яким він так гордився.

Усе це я згадав, бо незабаром в Америці (а я тут працюю в університеті викладачем вже 20 років) буде День батька. Надрукуйте, якщо це можливо. Нехай цей спогад буде моєю квіткою на могилу мого батька-хлібороба.

**З пошаною,
 Андрій Тарасенко
 Вашингтон**

ТРЕБА, СИНУ, ЗАЛИШАТИСЯ ЛЮДИНОЮ НАВІТЬ НА ВІЙНІ...

Згадую, як у війну в наше село на Чернігівщині зайшов німець. Пішов поголос, що палитимуть село. Мені було тоді років чотири-п'ять. Німець, який прийшов до нашої хати, замість стріляти й палити погладив мене по голові, вийняв звідкись цукерку й дав мені. А потім так само дістав з-за пазухи фотографію, почав розглядати її й заплакав. Мама не знала німецької мови, але, поглянувши на ту фотографію, побачила на ній гарну молоду жінку й троє дітей. І своїм материнським чуттям все зрозуміла – поки він тут воює, вся його сім'я загинула від бомби, кинутої союзницькими військами на їхню хату.

Згадую в ці дні свого батька, який казав, що завжди, навіть на війні треба залишатися людиною. В Другу світову він воював в авіації. Розказував, що коли вони дійшли до Німеччини й зупинилися в одному містечку, до їхнього аеродрому приходила голодна змучена жінка-німкеня з маленькими дітьми й просила хоча б якоїсь їжі. Й батько тихцем, крадькома, щоб ніхто бачив (бо могли розцінити це як зраду, співпрацю з ворогом – яку завгодно політику), почав віддавати їм частину свого пайка. Хоч і закрадалася думка: «А чи не її чоловік, брат чи сусід вбивав моїх друзів, палив наші хати, кидав бомби на моє рідне село, де на мене також чекають дружина і син?» Розум шепотів, а серце не слухалося й не дозволяло йому відвернутися від чужого нещастя. Давно вже немає на світі мого батька, але його науку не відвертатися від чужої біди, не переступати слабшого й завжди (навіть на війні) залишатися людиною я засвоїв на все життя...

**Віктор Хілько
 Нью-Йорк**

Дзеркало

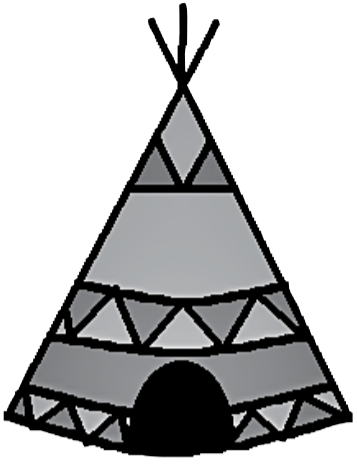
ТАТОВА ЛЮБОВ

Татова любов – як джерело,
Чиста, світла: п'ю – і не нап'юся.
Ще такої в світі не було, -
Ну, хіба що ув очах матері.
Татова любов – немов меду,
Солодко від неї, аж не йметься.
Спробуй, ще таку десь віднайди, -
Ну, хіба що в материнському серці.
Татова любов – мов океан,
Де – ні дна, ні берега земного...
В неї, справді виміру нема,
Бо вона, як в матері, від – Бога.
Сергій Рачинець

ВІД ШТАТУ ДО ШТАТУ

Якщо їхати довго пустелею, то за годину-другу-третю одноманітний краєвид починає поволі набридати й підсвідомо починаєш жаліти все живе, що зустрічається на шляху: коня, якого вигулюють цілий день під пекучим сонцем на випаленій траві, від якої не наситишся, щоб потім продати якомусь вандербілдту для забави, корову, яка змушена цілісну добу вишукувати посеред цих «верблужих колючок» собі поживу, ховрашка, який невідомо де, в яких водах, може втамувати свою спрагу... Не кажучи вже про людей.

– І як тут тільки можна жити?! – перше, що спадає на думку, помітивши на теракотово-сірому обрії мініатюрні геометричні обриси такого самого кольору.

«Коробочки» на безкрайому одноманітному плоскогір'ї нагадують дитячу гру «лего», але з мінімумом фігурок. Придивившись, помічаємо, що то зовсім не «коробочки», а багатокутники, наблизившись до яких навіть порахували – шестита восьмикутники. Поряд – жодної деревинки чи кущика, по подвір'ю бігає коза чи дві, дещо повіддала стоїть каркас того, що колись називалося автомобілем... Над головою – пекуче немилосердне сонце. Довкола – скільки очі бачать, випалена пустеля. Тут живуть індіани племені наваго. Живуть привільно – від шестикутника до шестикутника, від восьмикутника до восьмикутника – кілометри шляху. Провести електрику й каналізацію до таких будівель у пустелі, очевидно, нелегко. Й мешканці, напевне, звикли так жити, без зручностей, як сказала б міська людина. Але це не зовсім так. У маленькому пустельному містечку на 10-15 «шестикутників», де ми зупинилися біля сувенірної індіанської крамнички, молода жінка-продавщиця поскаржилася, як одного разу знімали сюжет про резервацію й молода журналістка прямо в ефірі зробила висновок за всіх них і за все людство, мовляв, усе правильно, так і має бути, бо ванна й електроплита зовсім порушили б наші уявлення про індіанів, цих «мужніх людей пустелі».

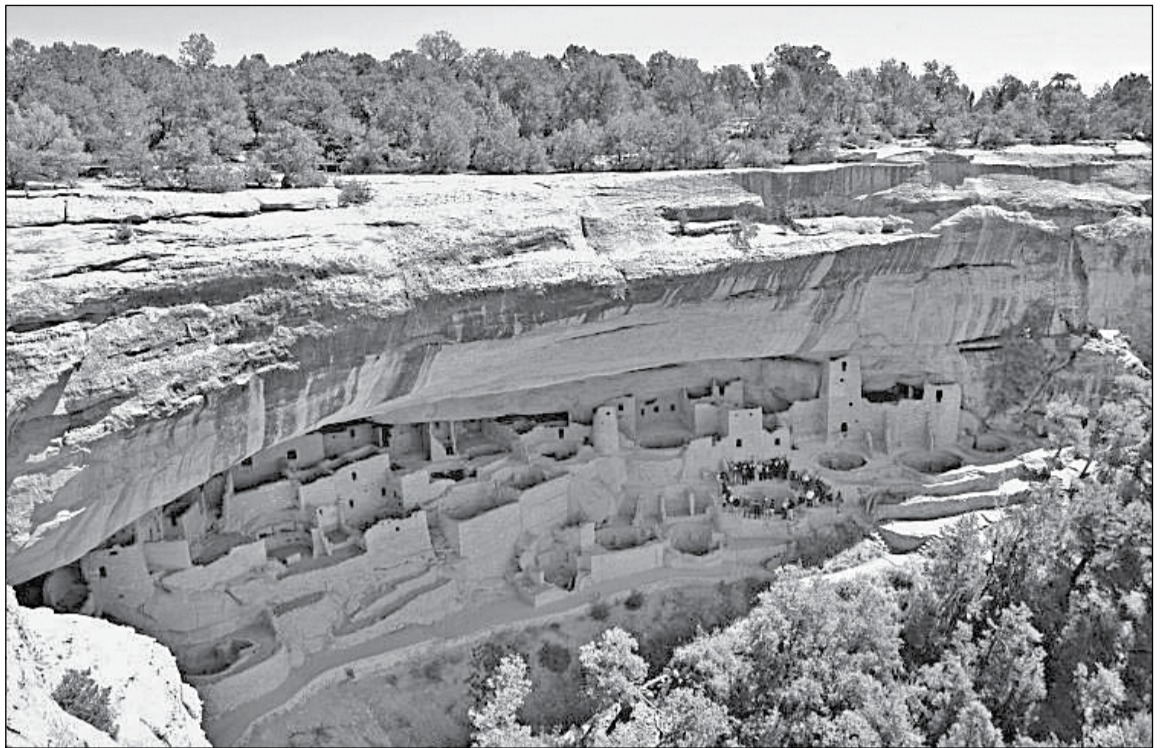
«Мужні сини й доньки пустелі», до яких дійшов цей сюжет, від імені ради старійшин племені надіслали до редакції лист, де стверджували, що про «зручності» їх не запитували, а взагалі-то вони не проти...

Більшість з нас переконана, що індіани й досі живуть у вігвамах. Але вігвами – це з далеких від реальності творів Фенімора Купера.

Традиційне ж житло народу наваго називається гоган, навагці вимовляють «гоуган». Класичний гоган має конічну форму, але модерний може мати й квадратну, й багатокутну. Двері зазвичай відкриваються на схід – вважається, що кожен, хто входить через них, відкриває дорогу до сонця, а сонце приносить життя й щастя.

Наваго вважають, що перший гоган побудував дух койоте з допомогою бобрів. Для першого чоловіка, першої жінки і Бога, що вмів говорити такою мовою, яку розуміли індіани. Є «чоловічий» гоган, який має переважно церемоніальне призначення. Він нагадує піраміду з п'ятьма трикутними гранями, в яку вписано ще й своєрідну вітальню. Є «жіночий», він округлої форми. Це родинний дім, багато більший розміром за «чоловічий», й призначений для повсякденного життя.

Індіани наваго споруджували свої доми за таким взірцем до початку XX століття, а потім почали

Руїни публо в Нью-Мексико

МІЙ ДІМ - МОЯ ФОРТЕЦЯ: ВІД ВІГВАМУ ДО ІґЛУ

Наша довідка: Традиційні типи й види житла народів світу формувались протягом тривалого історичного часу й об'єднуються в 16 історико-культурних і географічних регіонів, серед яких західно-центральноевропейський, східноевропейський, кавказький, середньоазійський, африканський тропічний, північноамериканський, океанійський та інші. Традиційне етнічне житло ввібрало в себе не лише географічні, соціальні, архітектурні особливості, а й ментальність того чи іншого народу.

В етнографічних музеях під відкритим небом можна простежити як з розвитком людства змінювалося й його житло. Первісна форма виросла з природнього бажання вести осілий спосіб життя. Спочатку житло людини складалося з одного приміщення – вігваму, яранги, фанзи... На пізніших етапах первіснообщинного устрою почало поступово ускладнюватися й з'явилися будівлі спеціального побутового призначення (спальні, кухні, чоловічі й жіночі частини тощо). У період розпаду класового суспільства виникає житло вождів та родової аристократії, вирізняючись великими розмірами, кращою якістю будівельних матеріалів, розкішним убранством.

Вупатки – рештки індіанського поселення в Седоні (штат Аризона)

будувати нові – шестикутні й восьмикутні. Дослідники кажуть, що на це вплинула «цивілізація», конкретніше – відкриття залізниці, якою можна було доставляти дерев'яні шпалі, використовуючи які вдалося зберегти класичні форми «жіночого» гогана, але додавши до нього додаткові «кімнати».

З цією індіанською спорудою пов'язано чимало культових табу.

Якщо в ньому хтось вмирав, тіло захоронували всередині гогана, а вхід замурували, або небіжчика виносили через дірку, пробиту в північній частині споруди, після чого дім залишали назавжди, нерідко – спалювали. Гоган також заборонялося використовувати далі, якщо в нього вдарив блискавка. Деревину з полишених гоганів не використовували ні для яких інших цілей.

Індіани, життя яких сповнене легенд й пересторог, переконані, що гоган «винен» також у тому, що на їхній землі з'явилося так багато ненависті й жадоби. Річ у тім, що наваго вірять у перевертнів. За однією з легенд, місцем походження перевертнів стало бідне навагське село. Розповідають, що ночами перевертні, одягнувши спеціальну тогу, ходили від хатини до хатини

й багатші мешканці залишали для них що-небудь біля свого гогана. Але з часом чи то збайдужіли, чи то зжадобніли, але перестали залишати їм дарунки. Це обурило перевертнів й вони напали на тих, хто забув про них. І відтоді, кажуть навагські «літописи», серед індіанів поселилися ненависть, скупість і мстливість. І це роз'їдає їхню націю найбільше. Та, власне, що їхню! Будь-яку націю, будь-яку людину, будь-яку душу.

Індіани Аризони моляться своїм духам й нині. Раз на рік вони вирушають до сусіднього Нью-Мексико на прощу – за гріхи свої та своїх предків. Колись на південний захід від публо (це слово означає як назву цілої групи індіанських племен, так і назву житла, яке вони будували, і навіть цілі поселення) Сан-Ільдефонсо стояли кам'яні леви-духи, витесані індіанами племені публо-керес. Але сповнені жадоби білі золотощукачі, які думали тільки про наживу, висадили динамітом у повітря кам'яну плиту, на якій лежали леви, й вирили під нею тунель. Однак паломники-публо Нью-Мексико та Аризони сходяться до цього місяця й до сьогодні.

Здавалося б, що спільного між індіанами Аризони та публо? Річ у тім, що наприкінці XVII – початку XVIII століть на землі наваго, сінагуа, гопі, рятуючись від іспанців, втікали представники племен публо. Це призвело до того, що наваго запозичили цілу низку публських традицій, зокрема, майстерність споруджувати фортеці-публіто, які довго служили їм для захисту як від іспанців, так і від набігів воєнничих ютів та команчів.

Одну з таких публіто – Tuzigoot National Monument, поблизу ранчо Мертвого Коня, на околиці міста Кларкдейл, ми мали нагоду оглянути.

Тузигут – руїни публо над долиною ріки Верде

Гоган – дім наваго (штат Аризона)

Іглу – традиційне житло ескімосів племен абенаків і атанасків

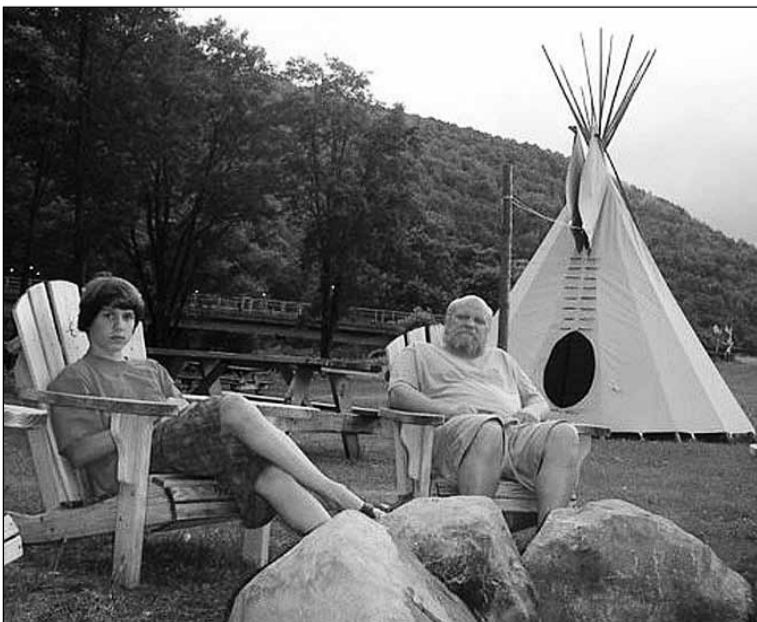

Фото на згадку на тлі індіанського вігвamu

Національний пам'ятник Тузігуд – це руїни 2-3 поверхових публо на вершині 36-метрової скелі над долиною ріки Верде. Мовою племені анасазі tuzigoot означає «зігнута вода». Ця назва походить від зигзагоподібного обрису ріки. Тазігуд знаходиться на землі, що раніше належала корпорації «Фелпс Додж», яка продала 58 акрів округу Явапай за символічну ціну в 1 долар, і це дало можливість проводити розкопки, фінансовані федеральним бюджетом. У 1935-1936 роках руїни реставрували й відкрили музей для відвідувачів. 25 липня 1939 року Франклін Рузвельт оголосив Тузігуд національним пам'ятником, а 15 жовтня 1966-го його внесли до реєстру національних історичних пам'яток США.

Попри те, що від колишньої фортеці залишилися лише залишки залишків, в їхніх артефактах та сучасній реконструкції неважко розгледіти майстерність цих далеких-далеких від нас зодчих. Якщо вийти на найвищу точку й озирнутися довкола, то публіто нагадує бджолині соти в горизонтальному розрізі. «Тут була колись перукарня, – пояснює нам екскурсовод. – А тут – дитячий садок...» Важко повірити, що йдеться далеко не про XXI століття.

Будівництво публо було зумовлене найперше оборонними потребами мирних землеробів. У стінах цих будівель немає жодного вікна, яке виходило б назовні. Вхід до помешкання – лише через стелю. З вулиці на стріху публо вели драбини, які прибиралися, якщо з'являлася зовнішня небезпека. Можливо, будівництво публо було зумовлене релігійними переконаннями індіанців, оскільки велику частку всіх споруд займали приміщення у формі кола (ківи), для релігійних церемоній. Ківи будували на нульовому поверсі публо, тобто під землею.

Весь інший простір публо займали житлові кімнати та склади для припасів.

Цікаво, що коли вперше європейські дослідники пробили стелю в публо Ацтек (штат Нью-Мексико), то вони побачили внизу цілу галерею з абсолютно порожніх ангароподібних кімнат. Дослідження цього публо показало, що воно було збудоване і заселене двічі за свою історію. Перші його поселенці прийшли, ймовірно, з району Чако. Про це свідчить специфічна кераміка. Воно побудоване в 1100-1124 роках з блоків піщаника, а деякі ряди були викладені зеленим каменем. Проте ці люди не лишили про себе майже нічого. Близько 1150 року публо було залишене. Через вікна вітер набив у кімнати пісок. Майже через 100 років (1220) сюди прийшли інші поселенці. Вони вичистили пісок і перебудували помешкання, використовуючи камінь. Характерною особливістю цього народу була їхня традиція ховати померлих під підлогою кімнат. Через 30 років мешканці знову покинули публо, тепер назавжди. Інше публо – Меса Верде, було побудоване десь біля 500 року. Місцеві індіани називали людей, що побудували це публо, анасазі. Вибудоване з сірого, жовтого та бурого піщаника під височезною скалою, воно слугувало

чудовим захистом для його мешканців. Всередині відкопано близько сотні ків. Можливо, Меса Верде слугувало своєрідним релігійним центром для навколишніх індіанців. Населення цього публо могло налічувати близько 5000 жителів. Ще одним доказом того, що технологія побудови публо виникла саме тут, а не була принесена з Центральної Америки, можуть слугувати так звані «вежі мовчання» в Нью-Мексико. Це високі (7-9 метрів) будинки з прямокутною основою, викладені з каменю невідомим народом. Архітектура цих «веж» суттєво відрізняється від публо, тому вважають, що цей народ автономно винайшов цю технологію. Будівництво почалося близько 1143 року. Товщина стін – 1,8 метрів, підлога – 6 на 6 метрів. Однак історія цього народу закінчилася трагічно, їх завоювали невідомі, знищивши все населення, або ж воно розсіялося по американській землі, знайшовши свій прихисток в Аризоні, що підтверджують численні публо такого ж типу, збудовані тут. Зрештою, це залишається загадкою до сьогодні.

Неподалік Седони є національний парк Палатки, в якому також знайдено руїни публо – житла індіанців племені синагуа. Їхнє житло видовбане в червоних скелях в період між 1100-1400 роками нашої ери. Поряд з ними знайдено й набагато древніші піктограми й петрогліфи, які датуються 5-6 тисячоліттями до нашої ери й належать до архаїчної пустельної культури. Масовий притік туристів й бажання взяти собі частинку минувшини на згадку (туристи нерідко полюбують відламувати частинку скелі на сувенір) став причиною ерозії національного пам'ятника, в результаті чого 70 відсотків цього історичного місця на сьогодні втрачено.

...Кочівники, які змушені часто перемішуватися, створили унікальне житло – переносний дім. Зібрати чи розібрати його можна за кілька годин.

Одне з них – тіпі. Це переносний дім з вогнищем посередині, довкола якого розкладали постіль на нічліг: у північній частині – для чоловіків, південній – для жінок. Саме в таких тіпі жили індіани Великих рівнин. По суті, це курінь на каркасі з довгих міцних жердин. Обов'язково трохи нахилений, з діркою в даху – для диму. Під час переходів жердини розібраного житла можна було використовувати як ноші. Сьогодні подібні оселі можна побачити переважно в музеях, однак індіанські племена, які виступають за збереження традиційного індіанського укладу, мешкають у таких і тепер.

Житло індіанців різноманітне, бо індіани – це загальна назва великої кількості відмінних одне від одного племен, у кожного з яких своя історія, культура, вірування, традиції й свій спосіб життя. Основні типи їхніх жител розрізняються в залежності від регіонів проживання. Наприклад, ескімоси – абенаки й атанаски, від яких походять, за однією з наукових версій, і пустельні наваго, будують каркасні яранги, Іглу (igloo) або куінсі.

На півночі в ескімосів завжди бракувало будівельних матеріалів,

зате було багато снігу. Тому тамешні народи вигадали особливий куполоподібний дім, зібраний із снігових чи льодяних блоків – Іглу. Блоки встановлюються за особливим принципом. Вирізаються снігові брили, які викладають по колу діаметром 3-4 метра, злегка нахиливши всередину, а потім по спіралі вгору, щоб утворився купол. Знадвору, для укріплення, поливають водою. Всередині не холодно, оскільки таку оселю встеляють шкурами звірів. Для циркуляції повітря вхід роблять нижче рівня підлоги, згори залишаючи відкритим отвір для вентиляції.

Перед влаштуванням останньої замикаючої плити вирізають низький вхід так, щоб можна було проповзти. Якщо вхід буде менше рівня підлоги – це забезпечить вихід з хижі важкого вуглекислого газу і вхід більш легкого кисню. Тому копається вхід у вигляді каналу зі сходами. Світло в Іглу потрапляє через снігові стіни, хоча іноді влаштовують вікна з кишок тюленів або льоду. Іноді кілька снігових будиночків з'єднуються між собою тунелем, для того, щоб ескімоські сім'ї могли відвідувати один одного, не виходячи на вулицю.

Влітку ж майже всі ескімоси живуть, як туристи, в наметах. Тільки ескімоси, які проживають в Канаді і північній Гренландії, будують житла все ще зі снігу і використовують їх лише взимку. Але разом з тим словом «Іглу» почало називатися будь-яке ескімоське житло, побудоване не обов'язково зі снігу. Це може бути школа, церква або навіть залізнична станція. «Білі люди» тривалий час не могли навчитися будувати Іглу, першим став канадський полярник В. Стефенсон, який навіть присвятив цьому ремеслу окрему книгу.

...Подорожуючи світом, помітили, що за загальним виглядом традиційного житла можна визначити не лише географію, історичну епоху, архітектурні смаки, майновий стан, а й національність його мешканців. Однакові бетонні коробки зробили світ одноманітним і сірим, а от етнічні оселі дають нам уявлення про те, що народжені однаковими, всі ми з часом стаємо різними. Варто глянути лише на наші житла. Тому, буваючи в тій чи іншій країні, в тому чи іншому куточку землі, не пропускаємо нагоди зазирнути у вікна традиційної оселі, щоб побачити й відчути характер народу. Але про це – в наших наступних випусках.

**Катерина Кіндрась,
Валентин Лабунський**

Життя без подорожей неймовірно нудне й нецікаве. Але вирушати в дорогу навмання не варто - побутові й дорожні проблеми можуть зіпсувати всю вашу відпустку. Краще зверніться по допомогу до туристичної агенції New Tours, яка поглядить всі проблеми і зробить вашу поїздку незабутньою. Тисячі маршрутів в Америці та світі.

**Телефон для довідок:
(718) 934-7644
або зайти на сайт:
www.newtours.us**

Це найкраще місце для збереження ваших ощадностей!
 Інтернет: www.sumafcu.org

ВЕСНА: вся природа пробудилась! Не дрімайте! Якщо Ви платите оренду від \$1,200 і вище, то подумайте, чи не варто стати власником житла:

Наприклад, при купівлі кондомініуму або СО-ОР за \$200,000 із першим внеском \$20,000 та іпотекою у \$180,000 при 3.00% річних оплата буде така:

Кредит - \$759.00 Послуги - \$150.00 Податок - \$250.00 Разом - \$1,159.00

Не думайте довго, бо ціни на нерухомість зростають!

Наприклад: за \$100,000 банки виплачують річні дивіденди від \$50 до \$900 на рік ☹

Порівняйте з нашими: від \$750 до \$2,150 ☺

**Наші відсотки на позички теж кращі, ніж у сусідніх банках.
 Телефонуйте 914-220-4900.**

Головне Бюро

125 Corporate Blvd
 Yonkers, New York 10701
 Tel: 914-220-4900
 Fax: 914-220-4090
 1-888-644-SUMA
 E-mail: memberservice@sumafcu.org

Філія в Йонкерсі

301 Palisade Ave
 Yonkers, NY 10703
 Tel: 914-220-4900
 Fax: 914-965-1936
 E-mail: palisade@sumafcu.org

Філія в Спрінг Велі

16 Twin Ave
 Spring Valley, NY 10977
 Tel: 845-356-0087
 Fax: 845-356-5335
 E-mail: springvalley@sumafcu.org

Філія в Стамфорді

39 Clovelly Road
 Stamford, CT 06902
 Tel: 203-969-0498
 Fax: 203-316-8246
 E-mail: stamford@sumafcu.org

Філія в Нью-Гейвен

555 George St.
 New Haven, CT 06511
 Tel: 203-785-8805
 Fax: 203-785-8677
 E-mail: newhaven@sumafcu.org

Serving the Ukrainian Community of Philadelphia
UKRFCU.com
 Ukrainian Selfreliance Federal Credit Union

AUTO LOAN SPECIAL

New Car • Refinance • Used Car

RATES AS LOW AS:

1.99% APR

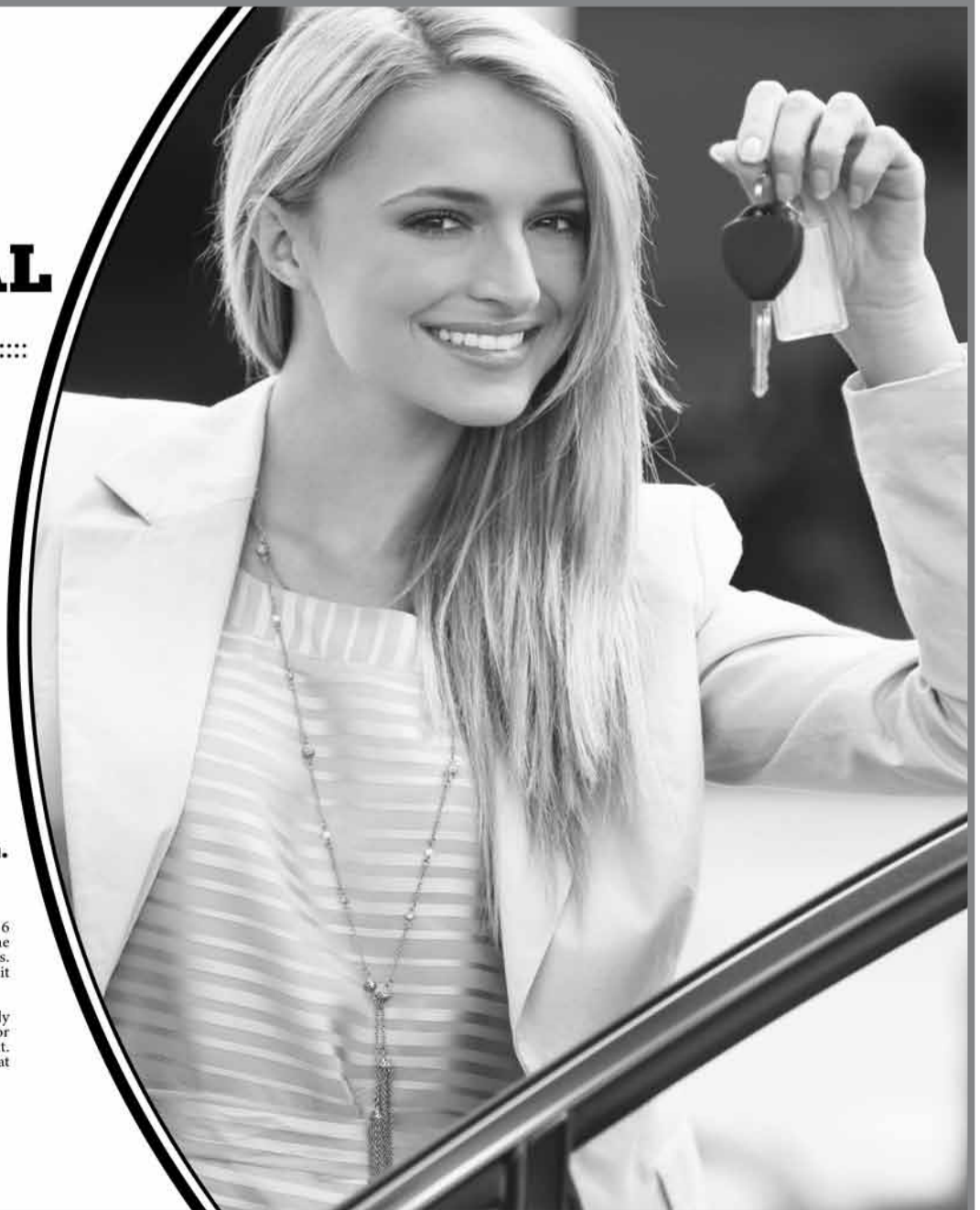
THE USFCU BENEFIT

- Pay less interest for your car over the course of your loan.
- Lower your monthly payments and free up some cash.
- Get the convenience of having your auto loan at your credit union.

* DISCLOSURE:
 New Car Loan - New car loans can qualify for 100% financing at 1.99% up to 5 years. 2.99% available for 6 year terms. Refinance Car Loan - A car loan from another financial institution can be refinanced with the USFCU if it is less than 1 year old. A refinanced car loan can qualify for 100% financing at 1.99% up to 5 years. Used Car Loans - Used car loans can qualify for 80% financing at 1.99% up to 4 years. Loans subject to credit qualification and approval.

Other conditions may apply. Terms of offer may be changed at any time. Automatic monthly transfer payments from a USFCU share draft (checking) account required. To receive any product or service by the USFCU, you must be a member of the USFCU by opening a share (savings) account. All new memberships are subject to USFCU membership terms and disclosures (see membership eligibility at www.ukrfcu.com or inquire at any USFCU location).

www.ukrfcu.com • 215.725.4430

**SELF RELIANCE (NJ)
FEDERAL CREDIT UNION**

Самопоміч (Н.Дж.) Федеральна Кредитна Спілка

Principal Office
851 Allwood Road
Clifton, NJ 07012
(973) 471 - 0700

Botany Village Office
237 Dayton Ave.
Clifton, NJ 07011
(973) 772 - 0620

Toll Free:

1-888-BANK UKE
www.bankuke.com

15-yr Fixed
Mortgage: **3.25%** rate*

7/1/30 ARM
Mortgage: **3.175%** rate**

Business
Loans from **4.50%** APR

Please call,
(973)471-0700, ext 117

*3.25% APR **3.013% APR
All rates are effective April 22, 2014 and are subject to change without notice.

ЦЕНТР УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ В ГРАНДІ

ПРОГРАМА НА ЛІТО 2014 РОКУ

5-го липня..... добродійний концерт за участю міжнародної слави гітаристки Віргінії Люке, віолончелістки Наталі Хоми та піаніста Володимира Винницького.

12-го липня концерт віолончелістки Ванди Гловашької та піаністки Лариси Крупи-Слободяник

26-го липня концерт камерного ансамблю «Музика в Гранді». Віконавці – Назарій Пилатюк, Рандольф Келлі, Наталя Хома, Володимир Винницький

2-го серпня..... концерт камерного ансамблю «Музика в Гранді». Віконавці – Анна Рабінова, Рандольф Келлі, Наталя Хома, Володимир Винницький

9-го серпня..... дитячий концерт учасників курсу співу народних пісень під орудою Анни Бачинської (початок – о 7-й вечора)

23-го серпня концерт, присвячений 200-літтю від дня народження Тараса Шевченка. Стефанія Довгань, сопрано. Володимир Винницький при фортепіані.

30-го серпня вокальне тріо «Зозулька» – Ева Саліна Прімак, Шілла Робертс, Марія Соневицька. В програмі автентичні українські пісні різних регіонів.

КУРСИ НАРОДНОГО МИСТЕЦТВА

28-30 липня..... писанкарство (інструктор – Ганя Криль)

4-8 серпня..... вишивання (інструктор – Любов Волинець)

4-8 серпня..... гердани (інструктор – Леся Ласій)

28 липня –
8 серпня..... спів народних пісень для дітей (інструктор – Анна Бачинська)

Усі концерти відбуваються в Гранді, початок – о 8-й годині вечора.

Додаткова інформація за телефоном: (518) 989-65479
або відвідати веб-сторінку: www.grazhdmusicandart.org.

УКРАЇНСЬКИЙ ІМІГРАЦІЙНИЙ ЦЕНТР
PALLADA Заснований 1992

- Грінкарти (одруження, праця, об'єднання сімей, та ін.)
- Грінкарти через працедавця (Labor Certification)
- Оформлення документів для Візового Центру (NVC)
- Оформлення документів для вигравших у лотереї DV
- Отримання дубліката вигравшу у лотереї DV
- Візи нареченого або нареченої (K1)
- Робочі візи строком до шости років (H1B)
- Відновлення картки реєстрації прибуття до США (I-94)
- Продовження терміну перебування та зміна віз
- Довіреності та заяви
- Апостиль
- Нотаріус
- Травел паспорти для володарів грінкарт
- Натуралізація
- Громадянство
- Перекази документів
- Запрошення для тимчасового візиту в США

За інформацією відносно робочих годин або для призначення Вашого візиту просимо дзвонити за номером (212) 387-8683

98 Second Avenue, #2-A, New York, NY 10003
Tel.: (212) 387-8683 • Fax: (917) 522-9587 • E-mail: pallada@comcast.net

АДВОКАТ
СЕРГІЙ ГОШОВСЬКИЙ

- ◆ Купівля-продаж нерухомості, бізнесу
- ◆ Імміграційне право
- ◆ Нещасні випадки, травми
- ◆ Заповіти, трасти, розлучення

Hoshovsky Law Firm, 347 Fifth Avenue, Suite 1009, New York, NY 10016
(212) 532-8600 (212) 532-8601 Fax: (212) 208-4509

ЗНАЙОМСТВО

Самітна порядна жінка шукає доброго чоловіка (від 65 років й старшого) для товариського спілкування й взаємної скраси самотності.
Тел: 973-842-1732.
У робочі дні прохання телефонувати після 9-ї год. вечора, а також у суботу та неділю протягом дня.

"Нова газета" - український громадсько-політичний тижневик. Видається з жовтня 2008 року в Нью-Йорку. Видавець і головний редактор - **Валентин Лабунський**. Власний кореспондент у США - **Катерина Кіндрась**. Власний кореспондент в Україні - **Василь Туглук**. Дизайн - **Ukrainian Media Group, Inc.**

РЕКЛАМА Й ПЕРЕДПЛАТА ПРИЙМАЄТЬСЯ ЗА ТЕЛ.: **718-275-2503, 917-324-0359**
Відповідальність за зміст рекламних матеріалів та оголошень несуть рекламодавці.
Адреса редакції: **64-15 Dieterle Cres. Rego Park, NY 11374**
Електронна адреса: vlabunsky2002@yahoo.com
Інтернет сторінка: WWW.NOVAGAZETA.INFO

"Nova gazeta" - the Ukrainian weekly. Established October 2008 in New York. Publisher and editor-in-chief - **Valentyn Labunsky**. Correspondent in USA - **Kateryna Kindras**. Correspondent in Ukraine - **Vasyl Tuhluk**. Design - **Ukrainian Media Group, Inc.**

The publisher may not have the same standpoints with the author of a printed material. Authors of printed materials are fully responsible for the content of their commercial Ads. Editorial Office: **64-15 Dieterle Cres. Rego Park, NY 11374**. Advertising Department: Tel.: 917-324-0359. E-mail: vlabunsky2002@yahoo.com. Website: WWW.NOVAGAZETA.INFO. Ціна договірна.

Подбайте про Ваше завтра вже сьогодні!

**Відкрийте рахунок
ІРА,**

**щоб забезпечити своє
майбутнє без турбот.**

**Нові вищі відсотки!
3.30% АРУ***

Пенсійні рахунки є забезпечені до 250,000 тис. доларів Державною Адміністрацією Кредитових Спілок - NCUA.

САМОПОМІЧ НЬЮ ЙОРК ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА

Завжди професійна, конфіденційна та ввічлива обслуга.

ГОЛОВНЕ БЮРО: 108 SECOND AVENUE NEW YORK, NY 10003 TEL: 212-473-7310 FAX: 212-473-3251

Вигідно розташовані філії:

КЕРГОНКСОН:
6329 Route 209
Kerhonkson, NY 12446
Tel: 845-626-2938
Fax: 845 626-8636

ЮНІОНДЕЙЛ:
226 Uniondale Ave
Uniondale, NY 11553
Tel: 516 565-2393
Fax: 516 565-2097

АСТОРИЯ:
32-01 31st Street
Astoria, NY 11106
Tel: 718 626-0506
Fax: 718 626-0458

ЛІНДИНГІРСТ:
225 N. 4th Street
Lindenhurst, NY 11757
Tel: 631 867-5990
Fax: 631 867-5989

ЕЛЕКТРОННА ПОШТА:
Info@selfreliancenyc.org

ІНТЕРНЕТ:
www.selfreliancenyc.org

Поза Нью Йорком дзвоніть
безкоштовно:
1-888-SELFREL

*АРУ - Відсотки у річному відношенні з нараховуваною дивідендою. Дивіденда - 3.25% нараховувана денно може бути змінена без попередження.